serçe

Şubat February
2016 | 01

Doğduğumuzda gözümüzü bir bilinmezliğe açarız. Keşfedilmeyi bekleyen günler, anlar, yerler, insanlarla doludur hayat. Bizler bu serüvenin içine bırakılırız. Hayatımızdaki her kavşakta, her mekânda, her yüzde biraz daha kendimizi yaratırız. Kimi zaman sonbahar yağmurlarının altında ıslanır, kimi zaman asfalt yollarda gider, kimi zaman çıkmaz sokaklara varırız. Ne haritamız vardır, ne rehberimiz bu yolda. Aslında sonu bilinmeyen bir yolculuktur bu, amaç varmak değil, yolda olmaktır. Zaten hayat dediğin başlı başına bir yol değil midir?

İşte bu nedenle, bu sayıyı yolculuk üzerine kurguladık. Yazarlarımız yolculuğu ve yolu farklı gözlerden anlattılar bize. Her bir yazı ile biz de kendimizi yeni bir dönemecin başında, yeni bir yolda bulduk. 'Yolculuk bizi kendimize geri getirir.' der Albert Camus. Biz de aynı noktada dönüp duran koşturmalarımızı, gündelik hayatımızı geride bırakıp, uzun bir yola çıktık kendimizi bulmak için. İşte bu sayı yolculuğumuzun eseridir. Kesişen yollarımızı birbirimize aktarış biçimimiz olarak da nitelendirebilirsiniz bu sayıyı. Belki de yeni yolculuklar için bir ilham kaynağıdır. Bu yolculukta yol arkadaşlarım olan Serçe ekibine, derginin bütün yapım aşamasında bizlere destek olan, bu yoldaki rehberlerimiz Ayşin ve Şükran hocalarımıza çok teşekkür ederim. Sözlerimi Paulo Coelho'dan bir alıntı ile sonlandırmak isterim: "'Güle güle' diyebilecek kadar cesursan; hayat seni, yepyeni bir "merhaba ile ödüllendirecektir.". Öyleyse haydi ne duruyorsunuz? Bu dünyada keşfedilecek daha birçok yer var. Yollar sizi bekliyor, hayat size yeni yolculuklar sunuyor. Öyleyse kapın siz de çantanızı ve yollara bırakın kendinizi.

Hepinize iyi yolculuklar dilerim.

Melis Yılmaz

Once again, it's that time of the year. The newest issue of Serçe is coming out. In this issue we have some great writings from great writers. As the Editorial Board we were surprised by the amount and quality of the work you, the student writers, have sent us. For some of the writing, we could not believe our eyes as the pieces seemed too good to be student work. I laud our young writers for challenging themselves and creating amazing stories and poems. As a club, we have had a hard time dealing with Serçe and EK (our other magazine, which you should definitely check out) at the same time. But I think we managed to come up with a better magazine than the preceding years' magazines thanks to my hard-working colleagues. Have fun reading this literally wonderful magazine, and don't forget to ask for your EK magazine whenever it's out..

Uğur Alyanak
Serçe English Coordinator
English Magazine Club Coordinating President

Fatma Nur BALCI

serçe

Editör
Melis Yılmaz

Danışmanlar:
Şükran Özel
Ayşin Tahaoğlu

Serçe Kulübü Üyeleri
Defne Çelebioğlu , Şehriban Ünlü
Simay Öztunç , Serra Boydak
Ömercan Erol, Melisa Kara
Sedef Kocabalkan, Ceren Babaç
Zeynep Yağmur Eratik, Zeynep Akkan,
Hazal Bulut, Betil Görgü
Alara Güler, Eylül Naz Baklacı
Ceren Berfin Beyazdağ
Melis Yılmaz

Görsel Danışman
Resul Buksur

Kapak Resmi
Melisa Kara

Fotoğraflar
Serra Okumuş, Fatma Nur Balcı,
Melis May Sarfati, Efe Oral, Eylül Naz Baklacı

Çizimler
Bora Yavrucuk, Dilara Kalkavan
Öykü Sönmez

English Coordinator
Uğur Alyanak

English Magazine Club
Alp Yel
Cem Yapar
Emre Sadun Özgü
Işıl Yangel
İrem Su Bulut
İren Azra Coşkun
Mehmet Efe Oral
Mert Arslan
Mert Tavukçuoğlu
Mustafa Ömer Gül
Uğur Alyanak

English Magazine Club Advisors
Donny Smith
Dyane Stillman

French Advisors
Isabelle de Croisilles
Şebnem Bedizel Bayındır

Thanks to the English Department for sponsoring the Fall 2015 Writing Contest and for encouraging students to submit work
Peggy Elliott, ***Department Head***
Gail Matheson, ***Assistant Department Head***
Zamira Skalkottas, ***Creative Writing Teacher***

Serçe
Sayı: 2016-01

İmtiyaz Sahibi
Funda Cüceloğlu

Üsküdar Amerikan Lisesi
Vakıf Sokak No: 1
Üsküdar • İSTANBUL, Türkiye

Basım Yeri
İMAK Ofset Basım Yayın Tic. ve San. Ltd. Şti.
Merkez Mh. Atatürk Cad. Göl Sk. No:1
34197 Yenibosna / İstanbul / Türkiye
Tel : +90 444 62 18

Fatma Nur BALCI

içindekiler*contents*

_Öykü_Fiction 07

Bir Asır Bir Devran 08
Eylül Naz BAKLACI •

Good Night My Sweet Child 12
Derya ÇÖĞENDEZ •

Düşünceler 14
Eylül Naz BAKLACI •

President Cornfields 16
İrem KAKİ •

The Ghost of Morgan 206 19
Ahu AYDIN •

Reaper's Scythe 20
Mert ARSLAN •

Folded 26
Ömercan EROL •

Dark Words 28
Selin ÖZGEN •

_Yol_The Road 30

Beat Kuşağı ve 'Yolda' Olmak 30
Elif KOÇ •

Bir Yolcunun Rehberi 34
Defne ÇELEBİOĞLU •

Ömür Biter Yol Bitmez 36
Ceren Berfin BEYAZDAĞ •

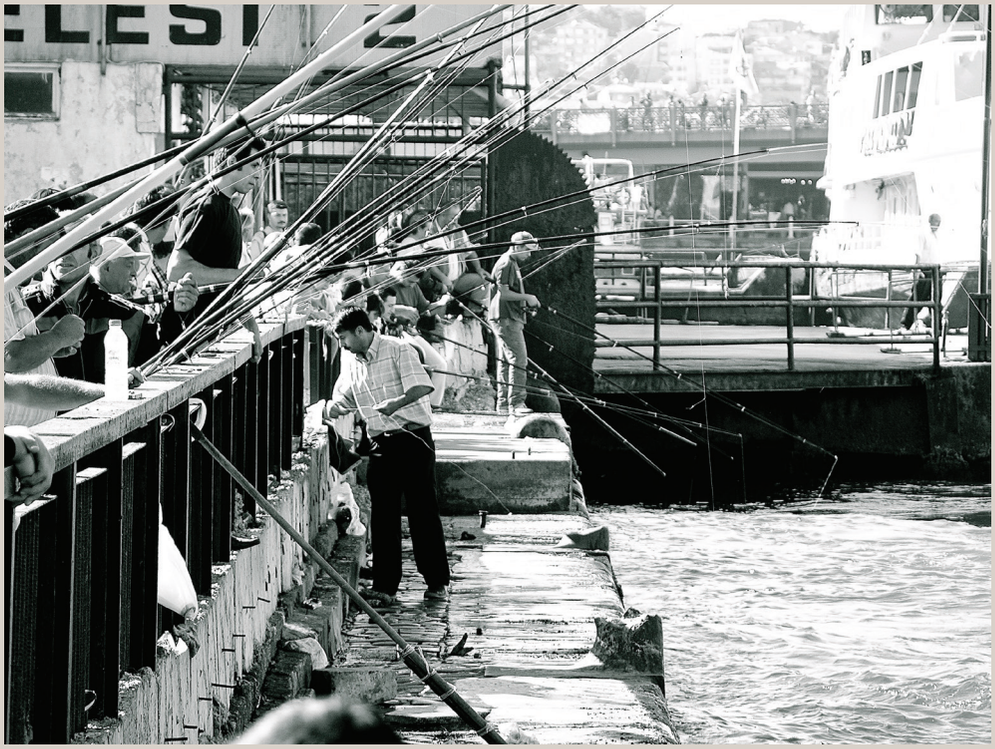
Tuzlu Su 38
Alara GÜLER •

Yol 40
Ege Bora ORAL •

Yolculuk 42
Serra BOYDAK •

Yolda Başucu Şarkıları 42
Nisa Zühre CEYLAN •

Yolunuz Düşerse 43
Şehriban ÜNLÜ •

Efe ORAL

_Makale_Essays 44

Hıfzı Topuz Ardından... 46
Melis YILMAZ •

Club FRMUN (French MUN) à UAA 48 •
Cem GÖKMEN
Ata TORAMAN

Etudier Dans Un Lycée Trilingue 49 •
Özgür ÖRÜN

Bu Aralar Her Şey Çok Farklı 50 •
Fatmanur AYDIN

10 Kasım 51
Alara GÜLER •

Tanımadığım Oğluma 52
Ömercan EROL •

Yaşar Kemal'in Anısına... 54
Serçe, 2010 •

_Şiir_Poetry 56

Breakfast with Grandfather 58
Eylül Naz BAKLACI •

Olmasaydı Olmaz mıydı? 59
Kaan Yakup ÖZKÖK •

Son Olsun 59
Kaan Yakup ÖZKÖK •

Je Vis Sans Danger ? 60
İren COŞKUN •

That Kind of Girl 61
Serra OKUMUŞ •

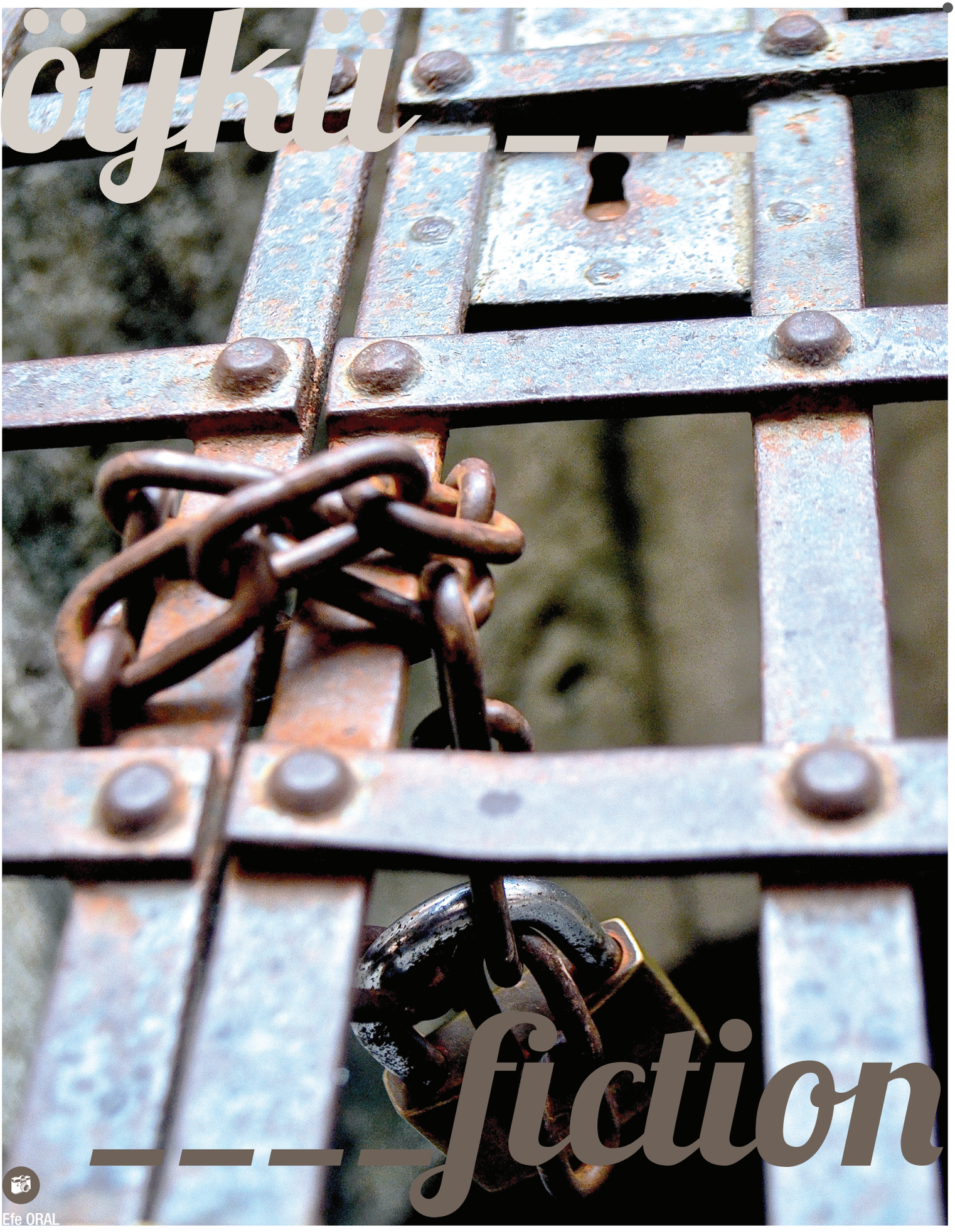
Lettre d'amour 61
Serra OKUMUŞ •

Reality 62
Selvi YURTSEVER •

Confused 62
Astrid '03 •

Listen 62
İlke TAKIMOĞLU •

öykü / fiction

Efe ORAL

Eylül Naz BAKLACI

Bir Asır Bir Devran

O eteklerini savurdu
Ben ağladım
Onun saçları uçtu rüzgarda
Ben ağladım
O gözle

Kaleminin ucu kırıldı dizeyi yazarken. Parmaklarıyla o kadar çok bastırmıştı ki, kalem kağıdı delecekti neredeyse. Gerçekten ağlıyordu, içinde bir garip heyecan vardı. Hakim olamıyordu kendine onu görünce. Yazmak ki onu en iyi bildiği iş olarak tanımlardı kendine, onu yapmasını bile engelliyordu bu karşısındaki. Bir garip hülyaya dalıyordu o geldiğinde.

Defterine yazdı: *Bahçeye çıktı. Bugün ikinci kez. Havada bir yağmur bulutu var. Az kaldı, yağmur yağacak. Islanacak şimdi, üşüyecek.*

''Üşümesin'' dedi içinden. O diyemezdi ki ''bak bu bulut yağmur bulutu, sen içeri gir'' diye. Sonra içeriye yöneldiğini gördü, rahatladı. İçeri giriyordu ama yüzünde mutsuz bir ifade vardı. Bahçeyi bırakmayı sevmiyordu, bizimki biliyordu.

O her şeyi biliyordu, kızın adı Asır'dı. Dünyanın en güzel ismiydi ona göre, bir azize ismi gibi. Asrın anlamı yüzyıldır, onun anlamı da öyleydi. Yüzyıl sonra ilk kez bir kız evlat doğmuştu ailesinde, ona da bu ismi koymuşlardı böylece. Durun, durun, ane yazmıştı bizimki bunu ilk öğrendiğinde? Buldum, evet:

O birinci
O bir inci

''İnci tanem'' derdi Asır'a annesi, bizimki duyardı. O gülerdi, bizimki duyardı. Ağlardı, duyardı. Bazen sinirlenirdi, bağırırdı, onu da duyardı. Asır bağırdı mı köşk korkuyla dolardı. Çünkü köşk ona hizmet etmek için vardı. Kolay mıydı yıllardır beklenen kızı beslemek, büyütmek, isteklerini yerine getirmek?

''Pamuklara sardık'' derdi babaannesi. ''Öyle büyüttük onu, ne yapsaydık? Bizim tek yavrumuz.'' Tek değildi Asır, sadece tek kızdı. Tek kızlığı da onu hanım gibi yaşatmaya yetmişti.

Asır uzun boyluydu, babasına benzetirdi onu bizimki. Gerçi çok benzemezdi ama o öyle bellemişti bir kere. Saçları fındık kabuğu rengindeydi, bizimki bazen düşünürdü; bu saçlara güneş vurdu mu adeta güneşin rolünü çalar. Bizimki kızı izlerdi. Sonra da yazardı:
Bugün onun saçlarına güneş değdi
Ben de aynı güneşe değmek için çıktım çatıya.

Asır şimdi odasının penceresinden bakıyordu. ''Ah bu havalar nasıl da küstürüyor onu!'' diye düşündü bizimki. Kızın yüzü asılmıştı, gül kurusu rengindeki alt dudağı sarkmıştı. Üzülünce hep bunu yapardı. Perdesini kapattı, görmek istemedi bulutları. Ama şimdi bizimki onu nasıl görecekti?

Bizimki kim miydi? Merak ettiniz, değil mi? Adı Devran'dı. İsminin anlamı Dünya. Bir buçuk ay olmuştu otuz dokuzuna basalı. Yaşlanıyordu Devran. Koyu mavi gözleri, siyaha yakın saçları vardı. Zayıf, kemikli yüzlü bir adamcağızdı. Asırların komşusu oluyordu. Annesiyle köşkte otururdu ancak o biraz farklıydı. Biraz içinde, biraz odasında yaşardı Devran.

Asır da on yedisine basmıştı önceki hafta. Bahçede kutladılar ailesiyle ve kız kolejinden birkaç arkadaşıyla. Devran Asır'ın bu kızları sevdiğini biliyordu, onları hep birlikte gezerken görmüştü bahçede. Onun için o da bu kızları seviyordu. Devran doğum gününü izledi mürdüm rengi perdesinin ucundan, her zaman yaptığı gibi.

Yazdı defterine ne gördüyse: *...Bahçedeki salıncağı çiçeklerle süslediler, belli ki ona tahtını yapıyorlar. Papatyalar koydular masanın üzerine, çünkü onun en sevdiği çiçek papatyadır...*

Devran ilk kez sekiz yıl önce gördü onu. Bu köşke ilk taşındığı zamandı annesiyle. Asır dokuz yaşındaydı, ona göre şimdiki kadar güzeldi. Her misafirle arkadaş olur, herkesin ilgisini çekmeyi başarırdı. Nasıl başarırdı bilinmez. Devran nasıl suskunsa o da öyle konuşkandı. Devran bir gün yalnızken izlemeye başladı bu kızı, perdesinin ucundan. Neşesini izledi önce, sonra birkaç kahkahasını yakaladı, mutlu etti onu kızın kahkahaları. Sonunda baktı ki kızın tüm gününü izliyordu. Hayranlıkla, mutlulukla ve gözlerinde daha önce hiç görülmemiş bir parıltıyla. Sonra suçladı kendini. Onun amcası yaşında olmakla suçladı. Ama dayanamadı, daha çok izlemek istedi. Önce çocuğa olan bir hayranlıktı, sonra alışkanlık oldu, sonra da kapladı tüm vücudunu. Siz

aşk dersiniz, ben hastalık, başkası ''sapık'' der. Devran da bilmiyordu ne yaptığını. O günden sonra Devran, her gün cam güzeli gibi oturdu pencerenin önüne, Asır'ı izledi.

Kız evden dışarı çıktı mı karalar bağlardı Devran, bu yüzdendir ki şiirlere sarıldı. Bir gün gördüğü her şeyi kırmızı kaplı bir deftere yazmaya başladı. Bunların bazısı şiir, bazısı düz yazıydı. Kırmızı defteri hoşuna gidiyordu. Çünkü kız evden çıktığında şiirleri okuyor, gözlerinin görmediğinin yerini, okuduğu satırlarla aklında canlanan o resimle doldurmaya çalışıyordu.

Devran kendi kendinin içinde yaşardı dedim ya, gerçekten öyleydi. Onunla saatlerce konuşsanız o size tek kelime etmezdi. Yok, hayır, akıl hastası değildi. Öyle yaratılmış, kendisi ne yapsın? Asır nasıl bu kadar konuşkan, dost canlısı yaratılmışsa, ''Devran da onun terazideki dengesiydi.''

Senle beni koysak bir bakır teraziye
Dengemiz dünyayı şaşırtır.
Sen Asır'sın
Ben Devran
Sen sürdükçe
Ben de senin etrafında döneceğim.

Sabiha Hanım oğlunun bir dünyaya bedel olmasını istemişti. Bu yüzden Devran'ı doğduğu gibi bağrına bastı. Belki Devran bir dünyaya bedel değildi ama o sessizliğiyle sevdi oğlunu, dudaklarının ucuna gelen ama çoğunlukla çıkmayan kelimeleriyle sevdi. Koyu mavi gözlerini ondan almıştı ya, onu görmek yeterdi.

Asır'ı biliyordu, ilk günden beri. Oğlunun daldığı bu çıkmazı gördükçe içi sızlıyordu ama ona daha önce kimsenin yaşatamadığı bu mutluluğu bozmamak için sesini çıkartmıyordu. Oğlunun bu küçücük kıza olan hayran bakışlarını o da acı çekerek izliyordu.

Devran annesiyle yalnızdı. Babası yoktu, neredeydi? Ölmüş müydü? Annesinin ağzından tek bir laf çıkmazdı. Devran da sormazdı. Annesiyle ara sıra konuşuyor, Asır'dan geri kalan zamanını ya çarşıda, dükkanlarda boş boş gezerek ya da odasındaki tahta sandalyede boş duvarlara bakarak geçiriyordu.

Devran böyleydi, çocukluğundan beri böyleydi.

Asır'ı görmediği sürece nefes almıyormuş gibi hissediyordu. Nitekim onu gördüğünde de nefes almıyordu. Kalbi artık bu hızlı ritme alışmıştı. Kafası dumanlanır, kaleminin ucu berraklaşırdı Asır bahçe kapısında göründüğünde. Saçlarını sağ omzuna atardı Asır ve burnunda deri işlemeler olan kolej ayakkabılarını yerdeki taşlara vururdu. Bu yüzden kapının önündeki taşlar dağılmış, Asır'ın ayakkabılarının topukları da biraz aşınmıştı. Devran bunu da biliyordu. Çünkü Devran bu ritüeli her gün izlerdi.

O kapıdan içeri girdiğin an
Benim içime de bir huşu doluyor
Ve sen o kapıdan çıktığında
Devran deliye dönüyor.

Günler geçiyordu, günler geçtikçe Asır büyüyordu, Asır büyüdükçe Devran korkuyordu. Çünkü Asır çok güzeldi. Güzel kızlar büyüdükçe bir ava dönerler.

Bunu kendi gençliğinden biliyordu. Nitekim birkaç aya kapıda bir avcı belirdi. Her akşam aynı saatte, kapının önünde bir ıslık duyuluyordu. Asır'ın odasında her saatte bir loş ışık yanıyor, adeta ıslığı cevaplıyordu. Devran deliriyor, ağlıyor, bağırıyordu. Ona ait olan bu düşler ve şiirler elinden alınmış gibi ağlıyordu. Annesi de kahrolan oğluna ağlıyordu.

Bahçede ıslığın sesi
Yan odada annemin sesi
Ben artık ne senin sesini
Ne de kendi sesimi duyuyorum.

Bir gün evden hışımla çıktı, gözü dönmüş gibiydi. Kendini sahilde, bir bankın önünde buldu. Bir tahta bank, üzerinde bir genç kız, rüzgarda sallanıp duran.

Devran işte o an kendine geldi. Asır'ı ilk kez görmüş gibi oldu. İlk kez bu kadar yakından, ilk kez böylesine doğal. Bacakları titriyor, gözleri yaşarıyordu. ''Yarabbim, saçları ne güzel parlıyor'' diyordu içinden. Sonra hızla kızın yanına oturdu, kız irkildi, ''Sizi tanıyorum'' dedi.

Bu incecik ses, bu kelimeler...

Devran buraya nasıl geldiğine şaşıyor, kendini düşte sanıyordu. Tek kelime etmedi.

Kız konuştu:

-Kaç yıldır komşuyuz ama adınızı bilmiyorum. Söyler misiniz bana?

Devran sustu. Kızın, kafasında yankılanan sesini dinledi.

Neden sonra titreyen eli ceketinin cebine gitti, buruşuk bir kağıt çıkardı. Kağıdı hızlı bir hamleyle kızın eteğinin ucuna attı ve ayağa kalktı. Kıza son bir kez baktı, denizin ışıltısıyla parlayan yüzüne baktı, biliyordu ki kız kağıda baktığında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kendini hazır hissettiğinde koşmaya başladı, arkasına bakmadan.

Asır bu isimsiz komşunun kaçışını hayretle ve biraz da korkuyla izledi. Sonra yere attığı kağıdın bu kaçışın cevabı olduğunu düşündü, onu ellerine aldı, yavaş yavaş açtı. Bu bir şiirdi, Asır şiirleri çok severdi. İçinde bir heyecanla okumaya başladı:

> “Asır'ı görmediği sürece nefes almıyormuş gibi hissediyordu. Nitekim onu gördüğünde de nefes almıyordu. Kalbi artık bu hızlı ritme alışmıştı.”

> *Asır'ın terk ediş gününde Devran uyuyordu. Evet, Devran artık hep uyuyordu, kalkmak istemiyordu. Kalkınca aklına Asır'ın bağırışları geliyordu, saçları da kötü gözükmüştü bağırırken.*

Senle beni koysak bir bakır teraziye
Dengemiz dünyayı şaşırtır.
Sen Asır'sın
Ben Devran
Sen sürdükçe
Ben de senin etrafında döneceğim.

Asır kağıtta yazanı tekrar okudu, sonra tekrar ve tekrar. Aklı bir türlü okuduğu şeye yatmıyordu. Bu bir şaka mıydı? Bir yanlış anlaşılma mıydı? Yoksa, yoksa –Asır'ın aklına gelen en kötü şeydi bu- bir itiraf mıydı? Bu adam neredeyse kırk yaşındaydı. Olamazdı değil mi? Olabilir miydi? Adam ona nasıl bakmıştı öyle? Sanki sevdiği bir şeyi inceler gibi...

Bu düşüncelerle zayıf bedeni birden tir tir titremeye başladı, dişleri birbirine çarpıyordu, önündeki dalgalı deniz kararmaya başlamıştı. Bankın tahtalarına tutunarak yerinden kalktı, yalpalayarak yürüdü, eve kadar gidebilse ona yetecekti. Aklından çıkmayan şiir adımlarını daha da zorlaştırıyor, şu dizeler boğazına bir düğüm oluyordu:

Sen sürdükçe
Ben de senin etrafında döneceğim.

Asır şimdi hıçkırıyordu. Şimdi ruhu yaşlanmıştı, kendini hiç olmadığı bir yerde buldu, belirsizlikte. Bu belirsizlik sürse onu yer, bitirirdi. Asır belirsizliğe izin vermezdi. Adımları onu evine getirmişti ama o evine gitmeyecekti, hayır. Kimse ona istemediği bir şey yapamazdı. İşin aslı neydi? Belki onun düşündüğü gibi değildi. Yan köşke doğru yürüdü, kapıyı çaldı. Kapıyı kimse açmadı. Daha sert vurdu kapıya bu kez. Tombulca, yaşlı bir kadın açtı kapıyı, koyu mavi gözleri gün ışığıyla parladı. Asır belki ailesinden alıştığı o güveniyle içeri daldı, kadına hiçbir şey demeden. ''Nerdesin?'' diye bağırdı, içindeki korku onu kabalaştırmıştı birden, ''nerdesin -kağıda tekrar baktı- Devran Bey?'' Üst kattan bir kapı gıcırtısı duyuldu. Asır merdivene yöneldi, birkaç basamak sonra tökezledi ama aldırış etmedi. İkinci kata çıktığında karşı odadan gelen bir ışık gördü ve sonra bir insan gölgesi. Şimdi gözleri ışığa alışmıştı, bu o şiirdeki Devran'dı, koyu mavi gözlerini Asır'a dikmiş, yüzünde insanı sinir edecek bir gülümsemeyle bakıyordu. Gözlerinin çevresi kırışmıştı. ''Sen ne hakla...''dedi Asır, sözlerini bitiremeden hıçkırıklara boğuldu. Devran kızın yanına geldi, saçına dokundu, ''Hayır!'' bağırdı Asır hıçkırıkları arasında, ''Doğru mu buradaki yani?'' Neden sonra aklına hiç olmadık bir şey gelmiş gibi Devran'ın yüzüne baktı, karşısındaki odaya daldı, Devran da arkasından. Masanın üzerindeki kırmızı defteri açtı, karşısında rastgele bir sayfa vardı.

Sen sabah beyaz aynanın karşısında
Saçlarını taramasan da
Ben hep bu pencerenin pervazında
Onları düşünür dururum

Okuduğu şeyden sonra çığlık çığlığa bağırdı ''doğru mu?''

Başka bir sayfa açtı.

Bugün odasından hiç çıkmadı. Ne oldu? Hasta mı? Yanlış görmüyorsam yatağına uzanmış Jane Eyre okuyor.

Gözlerinden peşpeşe yaşlar dökülüyordu, yüreğine emsalsiz bir korku doluyordu.

İlk sayfayı açtı.

O birinci
O bir inci

''Delirmişsin'' diye bağırdı, ''delirmişsin sen!'' Hıçkırıklardan nefes alamıyor, olduğu yere çöküyordu, oda etrafında dönmeye başladı, defter yere düştü. ''Ben on yedi'' diyebildi yalnızca. Son hatırladığı şey Devran'ın ''hayır hayır ben sadece'' diye bağırmasıydı.

Gözünü açtığında kapıyı açan yaşlı kadın onu kaldırmaya çalışıyordu, ''kızım'' diyordu, ''Asır, uyan, korkma''. Gözlerini açtığı anda yaşadığı dakikalar aklına geldi, birden ayağa fırladı, kapıya hızla yöneldi. Eve gitmek istiyordu. Kadın onu elinden tuttu, kendine çekip sarıldı. Asır birden güçsüz hissetti kendini hayatında ilk defa. Kadına annesiymişçesine sarıldı, ağladı. O sırada Devran tahta bir sandalyeye oturmuş, beyaz boş duvara bakıyordu.

Kendine geldiğinde kadının koluna tutunmuş halde buldu kendini. Yürüyorlardı, Asır'ın evine yürüyorlardı ve kadın sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu, ''özür dilerim kızım, engellemem gerekirdi, benim oğlum çok sessizdir'', ''özür dilerim kızım, Allah seni korusun''.

Asır'ın terk ediş gününde Devran uyuyordu. Evet, Devran artık hep uyuyordu, kalkmak istemiyordu. Kalkınca aklına Asır'ın bağırışları geliyordu, saçları da kötü gözükmüştü bağırırken. Sonra defteri okuyuşu, ''delirmişsin'' diye bağırışı. O oysaki, düşünmüştü ki, belki Asır da... Belki onun da hoşuna giderdi bu şiirler. Belki onu da Devran'ı götürdüğü gibi düşlere götürürdü.

Bavullar arabaya taşındı, ev halkı tıkır tıkır bahçe kapısına yürüdü, bir iki dakika sonra da bir motor sesiyle ev sessizleşti. Devran bu sesleri de duydu, ne yazık ki duydu ve ağladı. Sekiz yılını verdiği kız, onu terk etmişti. Gecesini gündüzünü ona adamıştı Devran. Asır onun devranı olmuştu. Defterinin kapağını gözyaşlarıyla açtı ve kalemi kağıda bastırabildiği kadar bastırdı.

Bugün papatya kız gitti
Devran için bu Asır bitti

Efe ORAL

Derya ÇÖĞENDEZ

Good Night My Sweet Child

I'm awake now. I can't move. But I can feel the dark fiery eyes right behind me, looking into my soul, as if trying to find the right time take over it. But I'm not afraid of them. Or rather I am, but my fear is not one raging with adrenaline pumping through my body, it is a cold and growing one, paralyzing my body and making me think clearer than I normally would. It's completely dark here, I'm in my room, but it feels like a much different place, a place full of horrors.

As my eyes get adjusted to the dark, I start distinguishing the silhouettes in my room. Left to me is my open window. The wind blowing through it makes my curtains look like an evil thing's cape of shadows, just like the one behind me. Right across the room my mother sits on the chair in front of my desk. She's looking at me and smiling. But the way she looks sends shivers down my spine. She is lolled on the chair in a way that makes her body look like a corpse. Her smile is a wicked one, her mouth smiles, but her eyes don't. I move my eyes to the right and see three figures standing next to my bed. But they have no faces, no indentations; they are just dark shadows of something horrible. The more intently I look at them, the more my room fades away. Now, I'm lying on the floor of a white room, looking at the same dark figures. I feel my consciousness fade away, I try to fight it, but soon I fade into the land of sleep.

I wake up having no trace of my fears of the night. I get up and take a shower. Just as I'm finishing up I hear my mother calling me for breakfast. I get dressed and step out of the bathroom into the long corridor with two empty rooms to the left, and my and my mother's and another empty room to the right. Right at that moment my mother appears right behind me. I'm appalled. She laughs at my reaction and walks past me to the kitchen. I follow her, and enter the kitchen after her. There awaits me a pancake, one with sixteen candles and a birthday present right next to it. I almost forgot today is my sixteenth birthday. My mother hugs me like she always does every year. She gives me the present. It's a necklace; it is made out of blackened silver and has a huge oval obsidian orb on it. It looks great, but it somehow reminds me of the eyes I felt last night. But I'm sure it was a dream and nothing more than a horror movie messing with my head. I tell my mother that I love it and I'll wear it all the time, which is true. She is exhilarated by my answer; she must be glad that she got me something I like.

After breakfast I go out with my friends and the rest of the day goes on quietly. Except, one peculiar thing happens; since I love dogs, I pet almost every dog I see on the street, of course if they let me. All day only one dog doesn't run away from me and that dog tries to bite off my necklace when I pet it.

I come home late and quite tired. My mother is asleep and before long I go to bed. I wake up in the middle of the night again, to the same scenery. Except this time one of the dark figures is out of the window looking at me. I can say it is looking at me because this time it has a face, a wicked face. A face smiling like my mother in front of me but with the eyes of a murderer; they are cold, dead eyes, looking at me with a frozen stare. The face seems somehow familiar, but I can't quite put my finger on it.

Tonight I manage to talk instead of just looking around. I ask the evil thing, what it wants from me with a cracked voice, hardly audible, the only voice that I can manage under the weight of my necklace, whose weight went a thousand fold. For a moment there's pause, like it is startled by my ability to talk. Then, just a moment later there's a laugh. It is amused. Very amused. The laugh echoes in my room absorbing me into it. My room starts to shake and with it everything falls apart. The walls of my room collapse into each other, behind them the walls of the white room are revealed. The floor and the rest of my room fall apart and the white room surrounds me. The laughter stops. There's dead silence now. I see the dark figure with the face. It's far away from me but I can clearly see that it is telling me to go there. I don't know what I would do if I could move. It feels as though anyway I can go would get me closer to that thing. Again my consciousness starts fading away, this time I don't fight it, I just want this nightmare to be over.

I wake up still feeling my necklace's weight on my chest. When I take my pajamas off I see a bruise in the shape of the orb. I thought these were just nightmares I'm having. I'm terrified now. I can't just tell my mother. She's off at work and she wouldn't believe me anyway. Even if she did what can she do except getting terrified for my sake?

I stay home all day researching for anything similar to my case or anything at all to help me, but there isn't anything. There are many supernatural stories and people saying they saw ghosts and stuff. When I realize I can't get any useful information, I try to forget it. I make unsuccessful attempts to start reading a book or to get some work done, but I can't simply shrug off something so real

and horrifying.

As the night closes upon, I try to keep myself awake, for I don't want to have that experience again. But it's hard. I had two restless nights before and tiring days after them. I get up and go to the kitchen to make a cup of coffee for myself. Before I get out my room I hold out my arm to turn the lights on to avoid entering a dark place. I repeat the same process as I enter different rooms. When I enter the kitchen I get the coffee and water, and put them into the coffee machine. I turn on the machine and wait. I can't shrug off this uneasy feeling, a feeling that warns me that something bad will happen. When the coffee is done, I pour it into a cup and turn to leave the kitchen.

Right then, I feel them again, those eyes, those eyes that want my soul. I'm frozen again. The cup slides through my fingers and the time slows down. The dark figures appear in front of me. This time another one has a face too. That one too seems familiar, and has the same wicked smile on its face. Their stares mesmerize me. I keep looking straight at their dark eyes. The room fades around me, and the only figure without a face fades with it. I'm in the white room now, but this time its walls slowly close in to each other. I can feel my necklace growing even heavier than before, its chain cutting deep into my flesh and making it harder to breathe. The dark figures are now far away; they invite me to join them. The walls keep closing in and the figures disappear. There's no air left in the room and I start gasping for air. I feel my lungs burn from inside out. I feel the white walls touch my skin, still closing in to me. I feel my necklace buried deep in the back of my neck. I see black dots at the edges of my vision. My vision gets blurry, and I feel my body failing to function.

> "The cup slides through my fingers and the time slows down."

Suddenly, I hear a crashing sound, the chain of my necklace snaps, and the walls of the white room collapse, I feel a sharp pain on my feet and I'm back in the kitchen. The coffee cup is in pieces on the floor, between the pieces lies my necklace. It seems the cup fell on my feet and shattered. Strangely, there is no blood on the floor, as if it has been absorbed by something, only on my feet around the pieces of the broken cup that have sunk deep into my flesh.

I hear a key enter the keyhole of the house's front door. My mother enters the house, seeing me through the open door to the living room, she immediately comprehends something's wrong. She rushes over to me, sees my feet and gets her phone out to call the ambulance. After she's made the call, she gets me a chair to sit on and picks up my necklace, whose weight went back to normal, and puts it around my neck. She doesn't seem to notice the torn flesh on my neck. I don't really want that accursed thing back, but I don't want my mother hurt, I don't want her to learn what evil that thing she got for me without knowing, possesses.

The ambulance comes and takes us to the hospital. There a doctor slowly, and very painfully, takes out each piece of the broken cup. When he's done he gives me a few stitches and disinfects the cuts.

We go home, my mother stuffs me into bed and tells me to get some sleep. Although it's almost dawn and I don't have much time to sleep, I take her advice. I'm too tired to care about waking up in middle of the night anyway.

When I wake up it is noon. I've slept soundly, without interference. I was supposed to go to school today, but since my mother didn't wake me up, I can't. It would've been really nice getting out of this horror movie.

I call my mother to ask her if she can come home early, and she says she will come as soon as she can, but that shouldn't get my hopes up. I stay in bed all day, not that I can walk without feeling excruciating pain, and watch movies that should help me cheer up. It doesn't help me at all. All day I wonder if I went mad without realizing or if there really is something evil that is haunting me. Although I find the latter less probable, there's that voice in my head that tells me this is all real.

My mother is quite late. The sun has set, but she's nowhere to be found. When I hear a key enter a keyhole, darkness falls upon the house. All night creatures stop as if something dangerous is close. The lights are suddenly out, and the moon hides behind some thick clouds, leaving my room pitch-dark. The dark figures appear right out of the window as I hear slow footsteps walking through the living room. I don't feel that evil thing behind me. I feel it all over the house. The dark figures are no longer faceless, I can see all of their faces clearly, all of them familiar. A lightning bolt flashes through my brain. Of course those faces are familiar. They are the faces of my dead siblings. Each of them died on the third night of their sixteenth birthdays. All of them were given the same necklace by our mother on their sixteenth birthdays. It's the same necklace that I'm wearing right now. They each had this room and each was found dead, fallen from the window to my left. And a day after each death my memories about them were erased.

The footsteps stop at my door. I feel something bad; something really, really bad is going to happen. The door slowly opens and my mother walks in. She has the eyes that I felt for the past three nights. She is that evil thing. She took the souls of my siblings, killed them, and used them to get hold of other souls. And now, she's after me.

She looks at me with those dark eyes, evil spreading from them, and the fires of hell burning within them. As she looks my room becomes completely white, and the necklace, the accursed necklace, grows heavier on my chest. The orb gets so heavy that it slowly breaks my ribs, and tears my skin open. The pain is indescribable, but I can't make a sound, nor can I move a muscle. It slowly merges into my heart, I can feel the growing cold that slowly spreads through my body from the orb, and I can feel it absorbing my soul.

The wound on my chest suddenly heals, but the pain stays. I get up, but not upon my will. My mother controls my body. I slowly walk towards the window, now completely white, and open it. I climb onto the edge. And let myself down. I feel myself fall, and as I feel the dark orb absorb the last bits of my soul, and my body growing cold, I hear my mother whisper, "Good night, my sweet child."

(***First Place (tie), English Magazine Club Short Story Writing Contest, Fall 2015***)

Eylül Naz BAKLACI

Düşünceler

Rüzgâr saçlarımı, yüzümü okşadıkça ben de kendi düşüme gömülüyorum. Saçlarım yanaklarıma, kirpiklerime, burnumun ucuna değiyor; sonra havada birleşerek uçuşuyor. Hava bulutlu, ama aydınlık. Aydınlık gözlerimi yoruyor, ama bu bulutlara bakmamı engelleyebilir mi? Bulutlar top top, elle çizilmiş gibi. Havada tek bir kuş yok, gökyüzü bulutlarıyla yalnız. Bu manzara sıkıyor beni bir süre sonra. Gözlerim renkli yeryüzüne dönüyor şimdi de. Burada bakılacak ve görülecek çok şey var. Önümde bir ayçiçeği tarlası uzayıp gidiyor, uçsuz bucaksız. Sarı başlar güneşi arıyor ama bulamıyor. Bu yüzden boyunları bükük kalmış yavrucakların. Sevgili güneş nerede? Nereye gitmiş? Saçlarım hala uçuşuyor, bu sefer yüzüme değmeden. Öylesine kuvvetleniyor rüzgâr.

Bir motor sesi rüzgâr sesine karışıyor şimdi. Bense kendi düşüncelerimi duyamıyorum bu sesten. Bu durum beni rahatsız ediyor, düşüncelerimi duymadan yaşayamam ki! Camı kapatıyorum.

Şimdi motor sesi eski bir şarkı kadar uzaktan geliyor, rüzgâr sesi ise tamamen kesilmiş. Ben düşüncelerimle birlikte bahtiyarım. Gözlerim kapalı, aklım düşüncelerimde, düşünceler aklımda dolanıyor ama bir süre sonra düşüncelerimden de sıkılıyorum. Ne sıkılganım ben de! Bir şeyden de memnun olayım! Annem de derdi hep "Hiçbir şeyden memnun değilsin yavrum!" diye. Neyse...

Gözlerimi açıyorum, kapattığım cama dikiyorum. Uçsuz bucaksız tarlalar bana küsmüş, neden camı kapattığımı soruyormuş gibi bakıyorlar. Çiçekler solmuş ben camı kapatınca. Acıyorum bu hallerine, açıyorum camı tekrar. Rüzgâr bana sarılıyor açtığım gibi, çok özlemiş beni. "Dur!" diyorum içimden, "Çok olmadı ki ayrılalı. Bu ne hasret!" O yine de sarılıyor bana, saçlarıma, kıyafetlerime. Elma bahçeleri görüyorum şimdi bu engin denizde. Kırmızı noktalı yeşil bir örtü gibi serilmiş önüme. Uzaklarda iki-üç küçük ev... İki-üç sevimli ev... İki-üç kasvetli ev...

Ben bundan da sıkılıyorum. Belki de bu ufku gözükmeyen tarlalar korkutuyor beni. Yüzümü çeviriyorum, rüzgâr arkamı okşuyor, bense yanımda duran o küçük koyu mor kutuya bakıyorum. "Ben bunu görmüş müydüm daha önce?" diyorum önce kendi kendime sonra da yüksek sesle. Bir çift ela göz dönüyor arkasını, bana bakmak için. "Görmüşsündür." diyor, "evdeydi o uzun zamandır." Uzun zamandır. Ne kadar uzun zamandır mesela? Benden daha mı uzun zamandır orada diyorum içimden. Gözler önüne dönüyor. Bense kutuya bakmaya devam ediyorum. Yavaşça kapağını açıyorum. İçinde bir düzine fotoğraf, bir şiir kitabı, bir de anahtarlık var. Klişe bir kutu diyorum kendi kendime. Sıkıcı bir anı kutusu, şu herkesin yapmaya özendiklerinden... Bir kitap, hatırası olan bir eşya ve fotoğraflar... Benim hiç yapmayacağım bir şey. Ben olsam bu kutuya yiyecek doldururdum. Tam o sırada karnım gurulduyor. Saatlerdir açım. Çikolata da mı yok bu arabada yahu? Neyse dayanırım ben açlığa. En büyük acım bu olsun, değil mi?

"Dizi mi çekiyoruz?" diyorum hafif sırıtarak, sesimi hayli yükselterek. Ela gözler tekrar bana dönüyor, anlamsız bakışlarla bana bakıyor, "Neyden bahsediyorsun?" der gibi. Bu bakışı gördüğüm gibi açıklama gereği duyuyorum, "Kutu", diyorum "klişeler kutusu. Bizden birinin böyle zevkleri olur muydu? Kimin kutusu bu?" Ela gözlere bir de minik bir ağız ekleniyor şimdi. İncecik, açık pembe dudaklı küçücük bir ağız. Ağız geriliyor, gülüyor. Kısa kısa dişler görünüyor. "Fotoğraflara baktın mı?" diyor, "Bakınca anlarsın kimin olduğunu." Elime fotoğrafları alıyorum. İlk fotoğrafın arka planında mavi olması gereken ama fotoğrafın kalitesi yüzünden yeşilimtırak görünen bir deniz var. Önünde ise bir grup genç; kızlarda puantiyeli, çizgili, çiçekli mayolar. Deniz tuzundan karışmış, yapışmış saçlar. Erkeklerde de kısa, uzun, siyah, mavi mayolar, onların saçları da yapışmış. Saman rengi kumun üstünde oturuyorlar. Gözler gülüyor, yüzler gülüyor. Gençlik maceralarından kalmış bu fotoğraf belli. Şimdi ben bu fotoğraftaki yüzlerin hangisinin tanıdık olduğunu çözmeye çalışıyorum. Birkaç yüz bana çok yabancı, birkaçını ise tanıyorum. Ama hangisi? Hangisine ait bu kutu? Kim gençliğinin kırıntılarını kapatmış olabilir bu kutuya?

Ela gözler beni izliyor, kafamın karıştığını anlıyor. Gülüyor gözler, benimle alay ediyor resmen! Hafif bir sinirle fotoğraflara dönüyorum. Diğerlerine de hızla bakıyorum, hepsi aynı resmin farklı pozlarla çekilmiş hali. Aynı yeşil deniz, aynı saman kumlar, aynı desenli mayolar ve aynı yüzler. Elim şiir kitabına gidiyor. Çok bilindik bir şairin çok bilindik bir kitabı. Kapağı biraz eskimiş ama hala işlev görecek halde. Kitap kokusu burnuma geliyor, ben iç çekiyorum. Gözlerimi cama çeviriyorum şimdi, tarlalar da merak etmiş bu gizemli sahibi; heyecanla savuruyorlar ekinlerini. Ela gözler beni izliyor. Ben şiir kitabına dönüyorum. Bir isim yazıyor ilk sayfanın sağ köşesinde. Ben bu ismi biliyorum, tanıyorum. Şimdi içim rahatlıyor, "Buldum işte!" diyorum içimden. Ela

gözlere bakıyorum, bulduğumu anlıyor. Onlar da önüne dönüyor bir rahatlıkla. Sanki zamanla bir yarışa girmişiz de, şimdi kazanmışız gibi.

İsme bakıyorum. "Vay be" diyorum içimden, "Herkes gençti bir zamanlar, ben de ne unutkanım!"

Anahtarlığın ucunda sallanan küçük tahta zürafa öyle şirin ki... Ben bu anahtarlığı araklamasam iyidir! "El işi mi bu?"diyorum. Bu sefer kalın bir ses karışıyor olaya, ayağı gazda, iki gözü yolda: "El işiymiş ya, çok da güzel işmiş." diyor. El işi zürafacığın tahta boynunu, kırmızı beneklerini okşuyorum. İçimdeki hayvan sevgisi açık camdan bakan top bulutlara erişiyor sanki. Annemde bıraktığım köpeğimi düşünüyorum, içim sızlıyor. Annesinden ayrılmış çocuktan ne farkı var ki? Özlemiştir o beni, ben de onun altın sarısı tüylerini şimdiden öyle özledim ki... Yine iç geçiriyorum, rüzgâr beni avutmak için sarıyor şimdi. Sırtımı sıvazlıyor. İyiyim diyorum içimden rüzgâra, neden sonra, belki de zürafanın da etkisiyle, heyecanla anahtarlığı cama uzatıyorum, bakın tarlalar, bakın rüzgâr, bakın bulutlar, diyorum içimden, "İşte size bir zürafacık! Kim bilir o hangi dükkandan, hangi mutlulukla alındı, sonra da döne döne bu arabada şu küçük mor kutuya düştü?" Tarlalar dalgalanıyor, rüzgâr sesini duyurmaya çalışıyor bana, belki de dokunmak istiyor elimdeki küçük yaratığa. Olmaz öyle diyorum içimden, başkasının hatırası o, daha rüzgâra verilecek kadar eskimedi. Üşüyor ellerim, camı kapatıyorum. Dışarıdakilere selam veriyorum, zaten sonra görüşürüz.

Her şeyi yerine koyup kutuyu kapatıyorum. Kutuyla beraber benim de içimdeki o boşluk, sıkılganlık kapanıyor. Birden neşeliyim, gencim, fotoğraftakilerden farkım yok! Kutu beni yerime mi getirdi? Yerle bir mi etti? Yoksa ona ihtiyacım mı vardı? Şimdi ben eskisinden daha da bahtiyar, daha da yeniyim, diye düşünmek istiyorum. Tarlalar yeşil, elmalar kırmızı, rüzgâr sakin, bulutlar hep top top, bırakayım öyle kalsınlar. Artık ben düşümden uyanmaya, önümdeki yola bakmaya hazırım.

Eylül Naz BAKLACI

İrem KAKİ

President Cornfields

"A soothing one-week trip to the marvellous beaches of Maldives! A wonderful combination of sand, sun and relaxation, packed all together only for €39!"

"Hello, young lady, you look like you could use some time off to the astonishing historical sites of the city of New Rome, unprecedented capital of our remarkable nation. With our generous new discount, it's only €15 now."

"Everyone talks about views, but you're going to live them! Experience the head-spinning Mount Everest for an overnight, just €59!"

As Kayla walked past the Travel Agency, the salesmen's shouts that filled her ears slowly faded away. It was a usual spring morning in the city of New Cardiff. The weather looking like it could rain any second, typical weekend crowd of about a hundred people enjoying the fine weather in the Gratitude Square, memory-sellers wandering around to finish the almost-outdated products they have left ... Kayla was walking briskly and confidently, as she always did, to her meeting place with Nolan.

Her childhood friend Nolan from their neighbourhood, Sparkle Lane, had offered to meet for coffee, which Kayla accepted without a moment's hesitation, since she had always loved spending time with him. Ever since they were little kids whose only concern was how much play time they'd get for the day, they've been great friends. Best friends, to be precise. Nolan was never the brightest, the most handsome or the most fun person, but they both weren't the kind of children that had a huge circle of friends, so Kayla knew what their friendship meant for both of them. Unfortunately, after both of them got married and established a family, a life of their own, they had fallen out of contact for a long period of time.

Nolan had chosen a popular café somewhere at the south end of the Gratitude Square. Kayla was thankful for this choice, because she never really liked the huge statue of their nation's founders, and the south end was the only place that she wouldn't have to face their cold, metal and somewhat robotic faces. It wasn't that she was against the government or something. She, like all the two million citizens of the United European States, was of course grateful to the government for the invention of the memory fabric. She couldn't think of a world where memory implantation wasn't common practice. Using the TV as an entertainment, reading actual books with stories in it, going on vacations, and even having old-school lessons where there was a person who taught the children the things they have to know by talking ... Before they could just take tablets for them; how were people having fun, or even coping with all these time consuming activities? Nevertheless, it didn't change the fact that those statues creeped the hell out of her.

"DON'T MOVE!"

Kayla stumbled with fear. The voice had come from too close, but when she turned around, she saw it wasn't for her, or for something significant at all.

"Please, officer, you have to believe me! I saw it with my own eyes! I saw it!" It was a Folly, one of the crazy people who were completely out of their mind and who alleged nonsense against the government.

"Put your hands in the air! You're under arrest for conspiring against the government of the United States of Europe."

"I'm begging you, don't do this to me!" She was a woman with long black hair, an elegant figure and pleading eyes. "Leo! Frank! Why aren't you doing something?"

Two guys looked at the direction of the Folly, but didn't even say a word. The guy who seemed like a father whispered something in the ear of his son, and they went away with rapid steps.

"This cannot be real! This isn't real!"

This kind of a thing occasionally happened in New Cardiff: a madman or a madwoman would get caught in the middle of the city, some people would look to see if it was something significant—but it never was—the Folly would scream out random names, someone with those names would always be there, but they would just walk away from them along with all the people. It was just the way it was. So, Kayla did what everyone did: She walked away.

After a few minutes more of walking under the eyes of the metal, creepy statues, Kayla arrived at her meeting place with Nolan. The café was decorated with the type of decoration regulated and assigned by the Ministry of Design. Along with almost everywhere else in the States, the majority of the colors used were navy blue and bright yellow, the colors of the States flag. Kayla had never really liked those colors either. They were too bright, too dashy. As much as she admired and related to the things that the States flag represented—progress, technology, peace, and an organized community—it just felt wrong to have those colors everywhere, even in cafés. In the haze of these inexplicable feelings, which she occasionally got out of the most insignificant things, she pressed her chipped wrist on the ID reader field.

A robotic voice read, "Kayla Springfield. 32. Three hours and forty-one minutes remaining of free-time."

She walked past two acquaintances and threw herself down at the closest unoccupied table. Just as she drew a deep breath to enjoy the nice clear weather, a sweaty palm landed on her shoulder.

"Hello, Kayla."

"Nolan, hi!" Kayla instantly stood up to greet her friend with a hug. Apparently, he had gained a lot of weight since they last met, because Kayla felt her face sinking deep down in Nolan's chest. "Long time no see. How have you been?"

"Quite fine, actually. You? How's Gabe and, uh, what was your son's name?"

"Kyle."

"Ah, yes, Kyle! How are they?"

"Perfectly fine, too. How's your wife and those cute little children?"

Nolan opened his mouth, but his intention to answer was interrupted with a familiar, yet irritating girl voice. "Nolan? Kayla?"

Kayla turned to see the blond nightmares of Sparkle Lane, Taylor and Tyler, the twins. "What are you doing here? Nolan didn't mention you at all," squeaked Taylor.

Kayla was genuinely surprised. She put on a fake smile, but didn't hold back a bewildered look directed at Nolan, which he didn't even seem to care about. She said, "He didn't mention you either," with a volume so low that she wasn't even sure the twins heard her.

"Didn't he? Oh, you know good old Nolan, the absent-minded little bear cub." Taylor playfully pushed Nolan's shoulder, but the big guy didn't move an inch.

"Good to see you too, Taylor."

"Wait wait wait, are we having a reunion or something?"

That last statement came with a deep and rich voice, which meant the owner could only be one person. "Winston?"

"Hello, guys! Winston is back in town! Kayla, haven't heard from you in, like, decades or what? Were you hiding from us, like you always did years ago?"

At this point, Kayla was speechless. She locked her fiery hazel eyes on Nolan. What were the three people she hated the most doing on a coffee date which she was supposed to be having with her best friend?

Nolan cleared his throat and invited everyone to sit down while persistently ignoring Kayla's fierce looks. "Thank you for all coming. Uh, as you all know, I was never good at public speaking, but—"

"Public speaking? Dude, we are four people, and one is your best friend."

"Shut up, Winston," said Kayla, trying to protect Nolan despite her anger. As confused as she was, she knew being interrupted was something that influenced Nolan's confidence severely. "Go on, Nolan."

"Uh, I just wanted to say that ... Um ... "

Tyler mimicked a yawn and giggled along with her equally annoying twin sister. Great, thought Kayla, secondary education all over for Nolan. He'd better have a good reason to make himself go through this torment again.

"The thing is ... OK, I'll start straight away." He took a deep breath, and finally started normally. "Let's be honest. You've hated one another since forever. After you moved out of your families' houses on Sparkle Lane, you all swore you would never see each other again. But, my friends, the time has come. It was necessary to bring you all together, because ... because ... "

"Because what?" It was Taylor speaking. "You better have something reasonable to steal my precious time trying to speak in a fancy way, because unlike you lot, I have real friends that I want to spend time with."

"Then why did you accept Nolan's invitation?" Winston had made a good point.

"Uh, let me think ... Wait, why did you?"

"Because he told me it was important."

"So, now you suddenly are an angel?"

"GUYS!"

Everyone turned toward Nolan. "Now that I got your attention ... I have a question. A really important question."

> *Kayla stumbled with fear. The voice had come from too close...*

Four pairs of interested eyes were staring at Nolan, waiting for the words to finally come out. "My question is ... Who is President Anderson?"

At first, no one was able to say a word. They were completely dumbfounded. After a moment, that awkward silence was broken by Winston. "You mean, President 'Cornfields'?"

There was a slight chuckle. Everyone started to hum the version of the national anthem with the lyrics rewritten for President Anderson: the mad president who doggedly claimed that "there was something in the cornfields" until he was unseated, hence the nickname. When they finished the song, the air among them was soft, even friendly, for the first time in fifteen minutes.

"All right, you remember the song. That's great." Contrary to these words, Nolan wasn't looking great at all. He seemed more nervous than he had ever been in his whole life. "Now, I want you to remember the night we composed it."

Tyler raised his hand and placed a silly smile on his face. "I do. It was one day after the lawsuit was concluded against him. We were out camping."

"Ah, yes." Taylor shook her head agreeably. "Our parents forced us to spend a night out together. What was it, hmm, for us to—"

"Bond as friends," completed Winston.

"Bond as friends," repeated Taylor. Her face conspicuously reflected the nostalgia she was feeling.

"I remember that night, too," joined Kayla. "Very clearly, in fact.

I still hate my parents for it. But the thing is, why are you asking this, Nolan? What is it that you're trying to come to?"

The others seemed to be shaken with the reality. They all murmured yesses.

Nolan was even worse now. He continuously fidgeted and mumbled things that seemed nonsense to Kayla. "I ... Uhm ... "

Winston was starting to get impatient. "Nolan, will you just say whatever it is you're trying to say and we'll just move on with our lives?"

Nolan sighed. "Okay. What the hell." He leaned forward, and lowered his voice. "My wife doesn't know him."

Everyone was speechless, once again. Except, this time Kayla recovered fast enough to respond immediately. "How is that even possible? The guy was on the national news tablets for months."

"And we all know what happens when you don't take the tablet," added Tyler.

"Yes, that is the point! Last month, we were just talking about something I don't even remember when I made a joke about President Cornfields, and she didn't laugh at all. I asked her what was wrong, and she said nothing. When I went deeper into the topic, we got into a fight about, in her exact words, 'a man who does not exist!' After this huge nonsense, I figured maybe she just didn't remember, which still seemed impossible to me. So, I asked other people."

"What did they say?"

"They also didn't know him."

It was hard to sink in for the group. A president, a really important figure from their childhood, wasn't known by anyone but themselves?

After almost a minute of silence, Tyler finally found the courage to talk. "What if our news tablets malfunctioned sometime around those days? We used to take them together from an elderly memoryseller, so he might've sold us outdated products."

> "Nolan, just take a moment, hear me out, please."

Nolan didn't even let anyone to think about this. "No, it can't be. I already thought of that. It's not like we misremember one day, or just one unimportant event; it's a whole president, for the States' sake!"

Everyone remained silent, they couldn't think of anything to say. First things first, the whole concept was unbelievable, like a big bad joke. Their minds just didn't acknowledge what Nolan was trying to tell them.

"Guys, I know you don't like this. But there is something wrong. Something terribly wrong. The reason I got you all together is that nobody, literally nobody I talked to remembered Cornfield, but somehow, I knew you would. And you do. And as I said, something's wrong here, I know it in my gut. I need you to help me figure out what it is. Please, just this once. Just for the sake of old friendships—enemy or not—won't you?"

"We will," said Tyler, "of course we will. But what are you trying to say, really?"

"I'm trying to say that ... The government has something to do with it. It's like they made them forget. Think about it. They have access to all the memory fabric. It does makes sense!"

This time, the silence took far longer than the comfortable amount. It was beginning to become creepy. All five people were exchanging anxious looks. Tyler was chewing his fingernails. They were all tense, sitting straighter than ever. Nobody wanted to say anything out loud, even though now everyone had an idea, faint or strong.

And at last, they had all realized something very important. They had made the mistake of their lives. Probably, the last mistake.

Winston was the first one to break. "All right, guys. That's it for me. It was nice seeing you even though I hate all of you, but I don't have time for this crap." His voice was starting to crack. "I have a life that I need to get on with, and I suggest you do the same, if you even know what a life is."

Nolan stood up and tried to reach out to hold Winston's hand. At the same time, the twins got up too. "We're outta here, too."

"Wait, wait, wait a second! What happened all of a sudden?"

Winston glanced at Kayla. At that very brief moment, Kayla understood that he was sorry. He was really sorry. Kayla turned completely pale.

"Guys, where are you all going? WHAT HAPPENED?"

"Nolan—"

"No, Kayla, wait. Hey, Winston, Tyler, Taylor? Please, stop right where you are!"

"Nolan, listen—"

"Kayla, instead of telling me to listen, why don't you tell them to listen?" Nolan seemed like he was going to burst into tears any minute. By that time, Winston and the twins were out in the Sunday crowd, far past the point they could hear Nolan's pleadings.

"Nolan, please—"

"I said NO!"

"Nolan, just take a moment, hear me out, please." Kayla's skin was paler than a ghost, and she was speaking distinctly, as if she wasn't that confident woman she used to be. Her eyes were reddened and looking empty. "You asked us one question. Now it's my turn."

He wasn't even looking at Kayla. "For States' sake Kayla, I'm not in the mood for games."

"It's not a game, Nolan. Just look at me."

Nolan attempted an angry sigh, but couldn't, as soon as he saw Kayla's face. "What's the matter? You look like someone just died."

"Yes, Nolan. Someone died."

"What are you talking about? Don't be ridiculous." He tried to laugh a little to soften the tension.

"First of all, you're stupid. You're the stupidest person I've ever met in my whole life." Nolan seemed confused, so she moved on after a short pause. "And my question is ... How wise was it of you to tell us this story in the middle of Gratitude Square, in a public café?"

Now, Nolan's tone was even paler than Kayla's. "Kayla ... I'm so, so, so sorry—"

"DON'T MOVE!"

(First Place (tie), English Magazine Club Short Story Writing Contest, fall 2015)

Ahu AYDIN

The Ghost of Morgan 206

Winter of 1963. One of the coldest Istanbul has ever seen. As the class made their way to Morgan hall in the icy cold, Jale realized that the members of 10B walked as a pack. It was quite unusual because, like all groups of twenty 16-year-old girls, 10B was home to many constantly changing, selfish, and from time to time brutal "friendships." Some groups of girls hated other groups of girls but were in peace with other groups of girls, sometimes the whole class liked one person but the next day everybody hated her ... 10B was like the stock market. Unpredictable and even frustrating at times. But one thing never changed in this rollercoaster of friendships: All of her classmates hated Jale. They would often tease her and make fun of her. Although there was no clear reason why they did this, over the years she had learned to live with it. On this insanely cold February day, all members of 10B walked like a pack of emperor penguins, close together and moving in synchrony, as each snowflake landed on their face with a little sting in the painful cold, and Jale felt lucky to be part of it.

After what felt like hours, their journey to Morgan Hall came to an end and so did the feeling of unity. The girls ran up the stairs as quickly as their frozen muscles would allow and started walking towards room 206, where their Biology teacher was waiting for them with a warm smile on her face. Jale wondered how someone could be so happy in such horrible weather while her students were shivering in front of her, waiting for their bones to defrost. Maybe it had something to do with the tea she was holding between her palms as the students hung their snow-covered coats on the coat rack behind the door. The wind rattled the windows of the new building and the snow started falling faster than ever. Jale looked down at her gray wool gloves with green stripes on the fingers that her grandmother had knit for her last summer. It had seemed so useless when her grandmother had given them to her in the middle of the summer, but now they were coming in quite handy. However throwing snowballs at her classmates all morning had left the poor gloves soaking wet, so she placed them on the radiator, arranging them so that they would get as much heat in the shortest time possible.

The lesson proceeded in the usual dull fashion. The teacher went on explaining how our bodies worked while Jale drifted from dream to dream. What she didn't realize was that Şaziye, the girl who usually came up with the offensive names the girls called her and teased her the most, was doing cruel things to her beloved gloves. Şaziye took the gloves, which were slowly drying by the heat of the radiator, from where Jale had placed them and threw them under the pipe so that the steady drip of water would wet the gloves once more. It was a simple prank. Much like the ones they played every day on Jale. At least it seemed so at the time.

Jale was unaware of the evil done to her gloves and continued desperately counting the minutes in which they would be freed of this meaningless and tiring form of torture known as biology. But as the minutes passed, the snowflakes started falling even faster, the wind got stronger and the rattling of the windows turned into a continuous rat-a-tat, serving as background music to the voice of the teacher going on about how miraculous the human body was. Then instantly the windows burst open and the icy weather started seeping into Morgan 206. Many of the girls let out little screams and ran to the teacher. The snow started falling like a never-ending string of white and it was impossible to see farther than a meter outside. The students started panicking, so did the teacher, and they all moved away from the windows. Seconds later, the door opened with a vigorous motion and the dean appeared at the door. He announced that all students and faculty were to go to Barton Hall, which was the strongest and least wind-exposed building on campus.

All the girls, and the teacher, went back to their desks and packed their stuff as quickly as they could. Stuffing everything they found into their bags as to get to the safe and warm building known as Barton as soon as possible. Jale went back to the radiator to retrieve her gloves, but alas! They weren't there. She was positive that she'd put the gloves on the radiator. She looked behind it thinking they might have fallen down, she looked in her bag and her pockets thinking that maybe it was all a hallucination caused by the cold and she hadn't put the gloves on the radiator. No matter how thoroughly she checked the possible locations, the gloves were nowhere to be found and all of her classmates had already packed and started leaving the class. Just when Jale had given up and started walking to the door, a flash of green caught her eye under the radiator. She ran back to get them. By this point the class was empty except for her and the teacher, who was running out of patience waiting for Jale. She quickly put on the right glove and realized that it was wet. But there was no time to take it off. The wind was whistling behind her, the teacher was yelling at her to hurry up, and the lights were flickering. Panic reached the highest possible level and she ran to the door and extended her right hand to turn off the lights. Just as she touched the switch a wave of pain started in her fingers wrapped in the wet gloves and spread all through her. A moment later Jale, the girl whom everybody hated, lay lifeless on the ground. The teacher let out a scream but then ran to Barton, without waiting for help. Şaziye had to live the rest of her life knowing that she had been the cause of someone's death.

To this day, students suffer through seemingly endless lessons in Morgan 206. Some drift from daydream to daydream as Jale once did, some get inspiration for short story ideas when they should be learning about fluids in motion. But whatever they are busy with, they are always accompanied by the sound of water going through pipes. That sound is said to be Jale's ghost. Regulating the pipe system, making sure that not one drop of water touches the floor of Morgan 206.

(First Place, Eren Demir Short Story Writing Contest, spring 2015)

Mert ARSLAN

Reaper's Scythe - Part 1

One thing was certain: I was dying. I could feel it, and I had no intentions of tricking myself into believing that this was just a small wound, and would heal in no time. No ... I had known it was serious the moment I had first pressed my hand into it. It had been warm and wet. It still was. At first, it had felt like it had no significance at all, but now I could feel my side burn, with a hot burst of pain with each inhale and exhale. Had I known this would have been the case, I might have gone home. No, on second thought, even then there's no way I'd go home. It's not like the situation could be helped anyway. I was stuck here, in this forsaken place that would be my grave.

I had always thought that death would be better than living like I do, but you see, when you're actually at the doorstep of oblivion, it's kind of obligatory to feel scared. They say the last thing a man jumping from a bridge feels is regret. I can see how true that is now. Yes, maybe I could have found a way out of this. Actually, there were a couple points where I would have been able to survive. I could have asked for help from that man at the corner of the street. Or I could have walked home before all the adrenalin dried out. Or I could have just dodged that stupid knife. Not that any of it matters now ...

* * * *

I hate people ... they are utterly disgusting. They don't understand anything. They think the world is so simple, made up of what they see in the classroom: stupid jokes and useless academics. It's all fun and laughter for them. If only they had seen the true horrors of this world ... would they be able to live with a fraction of what I'd seen? Doubtful ...

It's so easy to hate people. They think they're all so special and mysterious, but I know who they are. All it takes is a single glance into their eyes, their pretty, gleaming blue eyes ... I can see everything from here, they think I'm just not interested, which is definitely true, but if they knew I saw the boy at the front row writing "bring protractor" on his left arm, the bully of the classroom, Dunn Falcrow, carefully sharpening his pencils to the point of obsession, the tears at the corner of another kid's eyes because he lost his pencil case and the teacher "yelled" at him ... To others, these meant nothing. But for me, I'd learned to read people's souls through the simplest of actions. And their souls are pink, they are weak and blind. Mine? Mine's been burned too many times to be anything other than charred black.

Oh finally! The bell! It's not like it changes much, there'll be another idiot with another subject that no one cares about in five minutes, and then another for five more hours. And after that, it only gets worse. But that class was exceptionally boring. And that's without even listening to a single word. I'm sure its contents were worse.

Dunn just got up. I wonder what he's up to this time. That idiot is never up to anything good. He walked up to the kid who had lost his pencil case; I think his name is Lenny. Another prey ... I must say, as much as I hate Dunn, he does offer the slightest bit of entertainment ... No, more like distraction, it's not like this is fun at all. I already know what will happen, and I do not approve of it, but it'll still be better than this nothingness of overly cheerful girl giggles and disgusting boy sounds ... Maybe I'll even get to punch something, or someone.

"Um ... what do you want F-Falcrow?" Lenny asked, shyly looking up to see the massive bulk that was Dunn looming over him, with two of his lackeys. Pathetic ... He's almost trembling. Could you be weaker, Lenny?

"Nothing really, though I did find this pencil case that I believe is yours," Dunn said with mock innocence as he brought his hands forward, holding a vandalized pencil case. "Find." Right.

"You took it? Give it back!" Oh, that's some courage for a boy thinner that a stick figure.

"Why don't you take it from me?" Dunn asked, extending his arms forward to offer Lenny his pencil case.

Lenny made an attempt to grab it, only to swipe the air.

"So you don't want it? Okay, I guess I'll just throw these out of the window so the poor kids in the garden can have them." Dunn started taking out every one of the pencils in the pencil case, setting aside a couple in the process for his own stolen pencils collection. Then he threw the pencil case on the ground and walked up to the window.

"No, please! My parents will kill me if they find out I lost my pencils again!" By kill he means a soft scolding, nothing more ... I had had enough fun though, it was time to get involved, and hopefully get to use my fists.

"That's enough, Dunn, give him his stuff back," I said, leaning back on my chair. For a moment, that wiped off the smirk on the

big oaf's face. He wasn't used to getting called by his first name; everyone called him Falcrow since no one was bold enough.

"And if I don't?"

"I'll start throwing your yellow teeth out of the window. There was one kid outside missing a couple, I'm sure he'd appreciate you sharing some of yours."

That only made him laugh, but I hadn't expected anything other than that either. Finally. Time for a little demonstration. You didn't get to punch idiots everyday.

"Look guys, the tiny girl has decided to come out of hiding. Maybe I'll show you how things here work out differently than your little corner, Sylvie."

"No thanks, I don't need another stupid lecture on how pigs live. The biology class today was enough."

"You should use your mouth for other things, b----!"

"How about you use your brain for other— Oh wait, first you need one of those. My bad."

"That's enough!" Finally. He lumbered towards me, clenching his left fist. A lefty, good to know. He grunted as he swung his left fist, but I had already sidestepped.

"Stand still, you bi--"

Ahh yes that felt so good. You know a punch is good when your hand hurts like hell in the right places. It felt like my hand was made for his face. I shook it a couple times, as if I was trying to bat away the pain, not that it was useful, but I did it anyway. When I looked back up to see the outcome, and it was even better than I had imagined, because at first I couldn't see anyone, then I noticed the boy lying on the ground with teary eyes. He was too shocked to speak.

"So that's how things work out here. Yeah no I think I'm gonna stick to my dark little corner."

"I will f---ing kill you, b----!" he yelled, half sobbing, behind my back as I walked back to my seat at the back of the classroom. The lecture would start soon, and I was almost certain that he would still be crying and yelling at his lackeys because they didn't help, but the teacher would likely ignore him. And there was no way he would actually tell the teacher that he got punched by a girl.

Oh, if you're wondering how I learned to fight like this, let's just say it's because I've been in a good number of fights. I've been fighting people since I was very little, and well, one can only get beaten up too many times before learning. After years I can say I'm pretty decent at f---ing people up.

"What happened to you?" the teacher asked, kneeling next to a still-sobbing Dunn, who was trying to hide his face.

And then he pointed at me. That was all he did, but it was enough. Not good ... Not good at all ... Honestly I hadn't seen this coming. I had assumed that b-----d would be too ashamed to ever admit being beaten up by a girl, but there he was, pointing at me. There were some snickers in the classroom, but it all died down when the teacher gave me a death glare.

"Sylvia, this is the thousandth time. Do you want me to call your parents again?"

This is the point where I really wanted to say, "As if I care," but see, my parents would murder me if I got into trouble again. They already hate me. My dad ... No, I don't even want to think about it.

"Sylvia you'll stay after school for detention and we'll have a little chat, okay?"

"Fine ... " I hate that 'I'm really nice and I don't like being mean but you f---ed up so hard that I need to do something about it' act. She's a conceited b---- like most teachers.

"Okay, class, back to our subject..."

The rest of the class was as usual: extremely boring and painful. But finally, it's recess. I can keep sitting in my corner and imagine all those people I hate dying painfully without any interruptions. I took a deep breath and closed my eyes, trying to forget my surroundings.

"Sylvie ... you can't keep doing this."

Of course ... There's no way they'd just let me be alone. "I can do whatever I want, Cynthia," I replied with a threateningly calm voice, my eyes still closed.

"No, you can't. What do you think dad will do when you come home late? You think he won't notice?"

"He can do whatever the f--- he wants."

"Sylvie ... I'm worried about you ... "

"I don't need your pity, sister. You mind your own business and let me mind mine. It's not like you have any idea about any of this. You've always been the perfect daughter, smart and pretty and respectful, you wouldn't understand how this feels like!"

"That's not true ... " she tried to protest, but we both knew it was. "Look, maybe you're right, but you're still my sister and I don't want you to suffer."

"Or maybe you just can't stand all those friends of yours asking what terrible thing I did again or people pointing at you and saying "Is she the one with the monster for a sister?""

"You hate me, don't you?"

"Don't take it personally sis, I hate everyone."

> *Don't take it personally sis, I hate everyone.*

Thankfully that was enough to get her to leave. I didn't even have to get too mean. It's a good method, making people hate you, to ensure one's solitude. And it turns out it's one of those rare things I'm just so skilled at I could win a world championship or something. "Welcome, ladies and gentlemen, to How Many People Hate You! Today, we only have one contestant, Sylvia Craestor, because everyone hates her so much that no one even wanted to have their names announced next to hers! I think we have a new record ladies and gentlemen, it seems that Adolf Hitler has finally been dethroned!" Yeah ... I wouldn't be surprised if that happened. Not that I'm complaining. It wouldn't be fair anyway. I hate people, they hate me, I get to stay alone. I'd say it's a pretty good deal.

I was alone for the rest of the day. I saw my sister take a few glances at me, but she didn't dare to come and say a few words. No, my last impression had made sure Cynthia wouldn't be talking to me for a while. Which was a good thing. I didn't even want to see her face.

The detention wasn't so bad either. Well, except that I had to stay in school for two extra hours, even though "our little chat" with the teacher and the dean took less than twenty minutes. It was the same things over and over again. That I can't punch my classmates, even if they try to attack me, and I should instead just go talk to a teacher. It's hard to understand how stupid they

can be sometimes. I can't believe they just expect me to get beaten up and then go to a teacher so that they can scold the kid. Best trade ever, right?

After that I sat down and wrote "I won't punch my classmates again" on a piece of paper a hundred times. I guess that was the most lies I had told in one hour and a half. They wouldn't call my parents for at least two more times, and well, even if they did, it wasn't as if that changed anything. It wouldn't be any worse than how my father treats me anyway. Why? Because there is no worse.

I was walking back from the school. I didn't want to go home, but there wasn't anywhere else to go. My father would be sitting in his chair now, waiting for me in the room across the door. He has probably readied a dozen or two cuss words, and ... No, I don't need to think about that already. I will have enough time when I get back.

It was getting dark, that weird color between the night and a clear morning dominated the sky. It's a pretty color, though I've heard people say that it felt too heavy. But they are wrong. There are only a few colors better than this mixture of black and blue. There was a vague wind, the kind you barely felt, but it kept the air cool. It reminded me of a murder scene from a book I recently read. It was just like this, a girl walking in the lonelier parts of the town at dusk, with a vague wind playing with her shoulder-length black hair. Who knows, it could as well be—

"Hey, Sylvie!" a voice called out. It was a boy's, and familiar too. Yes, I've heard it too many times already even though I knew this kid only for a month. I turned back to see Dunn and his dummies walking towards me in such a manner that they might as well own the street. But that only made me laugh. These were no "badass gangsters" as they tried to act like. They were three stupid kids who thought they were worth a lot, but I'm sure even their mother wouldn't spare a cent if they were suddenly kidnapped and the kidnappers asked for ransom.

> "Learn to act like a real man before you try to threaten me!"

"What do you want, Dunn."

"I'm here to make you pay for what you did at school" he said as they closed up on me, forcing me to step back into a narrow alley.

"And what makes you think I won't break your nose instead?"

"Because if you try I will cut you open," he threatened, pulling out a switchblade. He tried to flip it open like in the movies, but when that didn't work he had to drag the blade out with his other hand.

That made me chuckle. This kid wasn't brave enough to fight a girl without his friends to back him up, and now he brought a knife? That was some real cowardice. There was no way he would actually use the knife, he wouldn't dare. As strong as he tries to look, Dunn is still a boy too scared to break the rules that actually have serious consequences.

"You brought a knife to fight me? Have I told you how pathetic you are? You are too much of a coward to come here without a weapon; you won't dare use that thing. It's so obvious you're bluffing, you idiot. Learn to act like a real man before you try to threaten me!" I could see the doubt in his eyes, doubt that grew into fear as I started to walk towards him, clenching my fists. This idiot needed a real lesson, and I was so in the mood to teach him a few things right now.

"I'm warning you! Stop right there or I will f---ing cut you open!"

His hand was shaking as he pointed the knife towards me.

"You won't do anything. You're too weak. Go back to your mommy, boy." A wild smirk had crept onto my face at this point. I felt full of energy and confidence ... I felt alive. Clenching my right fist tight, I swung my arm from the side so that my fist would knock out a few of his teeth. At least, that was the plan.

F---. I ... I can't believe this actually happened. My punch went wide, my knees buckled underneath me. A sudden, sharp pain stung at my side. I could feel it burning. I fell on my knees as my hands instinctively went to clutch where the pain was. Soon they were soaking wet, and so was my shirt. A warm, red liquid seeped out recklessly.

Dunn was standing over me, trembling. He muttered something, but all I could hear was the throbbing pain in my side. He started backing away, and then running back down the alley and into the main street.

"You f---ing coward! Come back here, you b-----d, I will murder you! Come back here! You can't just stab me and run, coward!" Rage filled my veins. Where blood had left, fury burned up, fueling my body. I forced myself up, still cussing at that little b-----d who had stabbed me and ran away, because he couldn't even own what he had done. I would have chased after him, but even through that anger I knew that was a stupid idea. And I definitely couldn't go back to the street, I didn't want some stupid old lady walking up to me with big, blind, worried eyes and asking if I was okay. No, I did not need that kind of attention ... that kind of pity. I could handle this myself.

A man was walking on the street. He was only a couple dozen meters away, right at where the alley joined the street. I'm sure I could have called out to him, but no. I wouldn't have that. This was my wound; I had brought it upon myself. I should have been able to dodge the knife. Oh, how I'm going to beat up that b-----d when I see him again. I won't leave a single crooked tooth in his ugly mouth, a single intact rib in his chest.

The best thing to do was to keep walking deeper into the alley. There was a high chance it would connect to the upper street, and then I'd only be a block away from home. The bleeding would probably stop by then. It had to; I was doing everything I needed to. I was pressing my right hand into the wound just as required. That would make the bleeding stop, right?

It was a dead end. An old, empty building stood at the end of the alley. It looked like one of those houses after a bombing I'd seen in the pictures in the history class: half ruined and the first floor mostly buried in rubble. It seemed to be a three-story building, most likely an apartment once, but now it was nothing more than a ruin. Most of the front wall was missing, but somehow the second floor had survived, shadowing the first floor, so even though it wasn't too dark to see I couldn't get a good view of what was inside.

It had started to hurt like hell. The cold seeped under my skin.

The vague wind that had just been playing with my hair was now a wrathful enemy, striking at the wound and pushing icy needles into my flesh. I pressed both of my hands against the wound, but I could feel my strength waning. I felt ... weak ... I hated that feeling, the one you get when you're sick, making you flinch at the faintest of touches and falter under the smallest of weights. I ... I could not be weak. I had no such luxury.

I looked down to see how the wound was. It was a grave mistake. I gasped as I saw that my hands had been painted red with the liquid that was supposed to be inside my body, not outside. My white school uniform shirt had turned dark around the wound, and there were some stains even on my skirt. I did not dare pull my hands away from the wound; I don't think I could stand to see that.

Only now I realized how serious this was. The pain was getting increasingly sharper, while I felt weaker and weaker with every passing second. I was shivering. Too much blood ... I had lost too much blood in those few minutes I had spent walking up this alley, and now I barely had the strength to stand. There was no way I could walk all the way back to the main street. But ... I could deny that I needed help. And very fast. Maybe ... maybe if I could just sit down for a moment and rest ... I could gather enough strength to ...

I forced myself to walk forward, making a conscious effort to take each step. Maybe I could find some place to rest for a while in the ruins of that building. It was dark inside, very dark, and I almost tripped a few times as I walked inside, carefully placing my feet on the pieces of rubble that covered the ground. Following the entrance was the remains of a small room, and a cracked staircase at the other end. To the left, I could see another room through a doorway, a room that seemed to be mostly intact. I managed to get myself inside the second room, only to collapse at the corner right next to the doorway. My legs could no longer carry me.

It had gotten colder. A lot colder. I could hear my teeth clattering, my body shivering. At least the pain had gotten duller, but only very slightly. It still stung with each inhale and exhale, making it hard to breathe and forcing me to pause between breaths. Outside the unglazed windows, the dark colors of the night now reigned over the skies, and a heavy darkness fell on the alley like a shroud ... my shroud.

One thing was certain: I was dying. I could feel it, and I had no intentions of tricking myself into believing that this was just a small wound, and would heal in no time. No ... I had known it was serious the moment I had first pressed my hand into it. It had been warm and wet. It still was. At first, it had felt like it had no significance at all. But now I could feel my side burn, with a hot burst of pain with each inhale and exhale. Had I known this would have been the case, I might have gone home. No, on second thought, even then there's no way I'd go home. It's not like the situation could be helped anyway. I was stuck here, in this forsaken place that would be my grave.

I had always thought that death would be better than living like I do, but you see, when you're actually at the doorstep of oblivion, it's kind of obligatory to feel scared. They say the last thing a man jumping from a bridge feels is regret. I can see how true that is now. Yes, maybe I could have found a way out of this. Actually, there were a couple points where I would have been able to sur-

Efe ORAL

vive. I could have asked for help from that man at the corner of the street. Or I could have walked home before all the adrenalin dried out. Or I could have just dodged that stupid knife. Not that any of it matters now ...

So this was it ... death at the age of thirteen, in a ruined building at the end of an alley. Just at the other end of this alley, only a few hundred meters away, people went on with their daily lives, going back to their homes from work, o wandering the streets. Did they know someone was dying right under their nose? Would they care? It was a stupid question. Them caring or not had no significance at all. They had not cared when I walked right among them, now it was meaningless.

Time seems to slow down when you're waiting for death. I would almost believe that I had been wrong; that just a little rest would be enough to restore the strength to my body ... but I knew that was not the case. Death was just being lazy, taking its time, playing with its prey. That thought made me angry. I was not someone's toy to play with, not even Death's.

"Well come on then! What are you waiting for, you b-----d?" My throat was dry, my voice was raspy. I must admit, I felt a little pride as I yelled that, challenging death. Of course it was stupid, almost insane, and so far from how I really felt. I ... am scared, scared like I'd never been before. If somehow the reaper appeared right before me, I'd not be yelling and cursing but begging for a little longer to live. Pathetic, I know ... But death ... Tears started rolling down my cheeks, each drawing a different path to my chin, and then dripping down to my shirt. My shirt was ruined now. What would my mother say?

I was tired. I could feel a massive weight on my shoulders, on my arms and legs ... Even my eyelids felt heavy now. Perhaps a little rest ...

Footsteps. They were very vague, but I'm almost certain I heard footsteps. And sure enough, a figure, clad in a long, black robe walked into the room. He stood by the doorway for a moment, not seeing me. The hood of the robe shadowed his face, so I couldn't really see much, but he was very pale. I don't think anyone is supposed to be that pale. His skin was almost pure white.

He took another step or two, and stood at the center of the room. Then, slowly, very slowly, he pulled out an item from between the folds of his black robe. I couldn't really see what it was; his back was turned towards me. He knelt down and gently placed the object on the dust covered hardwood floor. It was wrapped in a black piece of cloth. And after that, he turned and left without paying any more attention to the room.

I waited a painfully long moment before I dared to take a deep breath again. I hadn't even realized I'd been holding my breath. My eyes were fixed on the object, still lying in the middle of the room. This had to be a dream ... right? An illusion, a trick my mind was playing on me. Surely the loss of blood had started to affect my brain. I mean, what are the odds of a man clad in a black robe, a f---ing robe, walking into this godforsaken place, standing in the room right before me, leaving something here, and leaving without seeing me? No, I this had to be an illusion ... or perhaps ... perhaps I was already dead. Could it be? I don't think so, my wound still hurt terribly; I could still feel myself shiver in the cold. I don't think you're supposed to feel these things when you're dead.

I have to know what that object is. It will most likely be the last thing I do, but it's definitely better than sitting at a corner in the shadows awaiting death. I got on my knees, and crawled over the hardwood to the cloth wrapped object. A sharp pain bolted across my body, but I did my best to ignore it. The object was almost triangular, I noticed, as I got close. Carefully, I stretched a hand out, and pulled away the cloth wrapped around the object.

A knife? Not like those simple ones though. Actually it would be unfair to call this a knife. It was simply beautiful. A curved, clean dark gray steel blade was attached to an elegant, cloth wrapped hilt. The image of a skull was etched right at the base of the blade. I stared at the knife, more a dagger than a knife I think, and I could have sworn I felt it stare back at me. I had to touch it ... I had to feel it in my hand.

It was kind of ironic I guess. Right after getting stabbed, I had found a blade for my own. What were the odds? This was only getting even weirder, but I was too busy to care about the odds right now. If this was in fact an illusion, at least it was one I was willing to see. In the end, I had nothing to lose. More importantly though ... this was a lesson. I had been in many fights in my life, and fighting was one of those things I was good at. But that idiot, that f---ing b-----d, Dunn Falcrow, had had no trouble stabbing me with that stupid switchblade of his. I'd been a fool ... However good I may be, without a weapon it was worthless. Anyone could just pull out a knife and get the upper hand. It was time I carried one myself.

My hand reached for the blade, very slowly, cautiously. Honestly, expecting anything other than the dagger to disappear would be foolishly optimistic, but when my finger touched the cloth wrapped hilt, the soft linen cloth did not melt away under my touch. Well, at least not immediately.

After a few seconds, the blade started to turn into thick black smoke, slowly at first as if it was some liquid vaporizing, then speeding up and starting to coil around the arm I touched its hilt with. I cautiously moved my arm away, but the smoke followed. I watched as the thick smoke seeped under my skin. It was cold, but also ... refreshing in a way. I could feel it spread across my body, course in my veins ... Wait, I have a f---ing dagger, well, a smoke dagger, in my body now? It seemed like a dream, it really did, but I knew it wasn't. At this point I had figured out it couldn't be a dream. I wouldn't be able to think like this in one. Of course, I couldn't know if I was dead or not, since death could be like anything, but for now I think I'll go with the "I'm alive and crazy shit is happening" theory.

I felt like the air was getting heavier. And colder. Much colder. I couldn't really feel the pain anymore, I just felt really tired. And not just physically. I was tired in every single way possible. I was tired of living ... Just a quick nap ... Yes, it'd be fine. Everything would be all right. I just needed to sleep. I slowly pulled myself back to the corner of the room, resting my head against the wall, and closed my eyes. An unfamiliar heaviness immediately descended on me. I guess I haven't slept well in ages. As I let myself to sleep, like a child slowly entering the cold waters of a sea, I still couldn't shake off a very vague feeling that tomorrow would be just as cold, that my life would only get colder and colder until I froze to death, but I ignored it.

(To be continued...)

Bora YAVRUCUK

Ömercan EROL

Folded

The cab driver finally asked the old woman where she was headed to. She had kept her silence since the moment she got on, no words had come out of her mouth. It was hard to process such a question and she took her time trying to remember. There was nothing to remember. It was as if pieces of her mind had gone to the grave long before her soul would wave its last goodbye. Pieces rested under darkness, never to be unfolded again. She told the driver he could stop wherever he wants when it reads 20 dollars. She only had twenty dollars in her wallet, no less, no more. From the expression on his face, the old woman could tell he hadn't encountered such insanity in a customer before. Why would someone sacrifice all her money on a stupid cab drive just for the sake of spending it? She apparently had nothing better to do. She had received all kinds of pleasure from various rides she took the past year, just meaninglessly wandering around and trying to draw meaning out of little things in life. That was the only capability she was left with, experiencing the divinity of the moment but blinding her eyes to past and future. There was no past or future. It was only presence that mattered, that could matter.

As she leaned on her back attempting to make herself comfortable, a wrapping paper interrupted her, a paper that screamed out for contemplation, for attention, for hope. It was colorful and wrapped around a rose, hiding its thorns the same way a rainbow would hide the darkness of a cloudy, rainy sky. She rather focused on the rose, on what everyone accepted as the symbol of love. She seemed to ignore the attention the paper was seeking for and moved her hands slowly on the folded surface of the flower. As she tenderly drew circles inside the rose, she felt the irresistible desire to be engulfed in folds, folds that could echo memories from past. Her memories, waiting to be unwound, were trying to climb up the steep cliff that trapped them. She grabbed the rose with one hand and brought it close to her nose. It smelled like those innocent summer days, days that never seemed to end but ended very quickly, loves that were as temporary as the days and like roses that faded faster than love. She could hear her heart beating faster and faster as memories from her youth kept flowing through.

He had had a disappointed expression on his face. I had asked him: "How did it go?" inferring that he had been rejected by looking at his bleeding hands holding the rose. It was after this question, I wasn't quite sure, that he had burst into tears. "Why do we keep loving the ones that can't love us back?" he had said, not knowing that this, this simple question could reduce me to tears as well. He couldn't have understood anyway, he was so blinded with his own emotions that mine did not matter. It had always been this way. He had always been so busy dealing with his own feelings, and it was as if I was there to be an angel, an angel whom he could lean on, rely on, but never kiss. As we hugged in tears, my pain had become intense. I would have kissed him, would have given him the love he deserved only if he was willing to receive it. I had always been the best friend, the best supporter, and as he clearly put into words: "Why did we keep loving the ones that couldn't love us back?" We had spent the night together, that warm and bright summer night, sitting at the beach watching as the night faded and the sun blinked behind the mountains. "You can keep this," he had said, pointing to the rose. "You can." Casual. It was the least romantic way of receiving a rose, but considering the scenery, I was the luckiest desperate lover. I could have said no, but I did not, I could not. Knowing that we had had completely different desires and intentions, I just couldn't resist him giving me a rose. He had said: "Why not redefine a friendship? Keep this so that we will never forget this night." I would have never forgotten it even without the rose. I kept it. I had kept it inside the purest desires of my heart, fed it with my love every single day until it faded one day. My love, however, did not seem to fade as fast.

As her past seemed to compensate for every moment it was forgotten, it continued to keep the old woman busy. "What a fool!" she said to herself, thinking about the girl who had forgotten the rose in a cab! How could people not value love when they have it, while she's the one longing for love, keeping a faded rose within the pages of an old book? Perhaps, the girl who had the common humanity of not requiting one's love will someday love someone who will never give her the rose she could forget in a cab. She wished not to have remembered all these. It was better without the memories or without the plans; the world was better that way. No regrets, no pain, no worries. The cab driver interrupted her stream of consciousness:

"Ma'am, I believe we have reached the twenty-buck limit," with a smile on his face.

The old woman looked at him as if she could not fit into the simplicity of everyday life and instead kept watching the rose. Under the colorful wrapping paper it said:

"Who's the lucky girl?" she asked. Funny, huh? Funny how people can't see it. I smiled. I smiled because at least I knew you were lucky. We were lucky. Nothing else mattered. —Caleb.

"Do you know who forgot this?" asked the old woman, pointing to the rose.

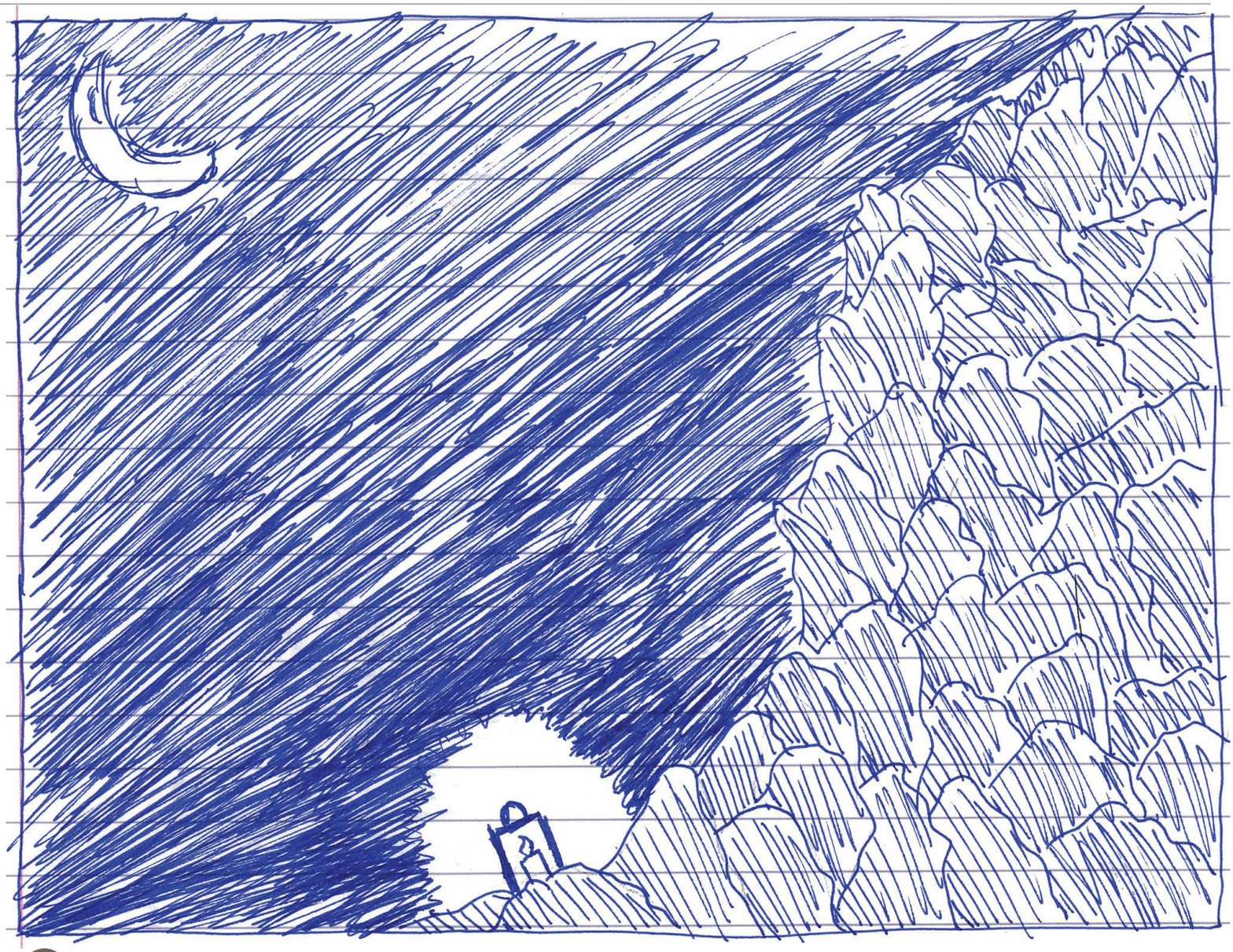
The driver turned back: "The rose? Oh! It must be this misty-eyed guy who kept smelling and fondling it. He was watching the road, I am not even sure if we made any eye contact. I don't know, it was an interesting guy."

"Perhaps his lover wasn't even there to receive it," commented the old woman, knowing how it would feel.

"To my surprise, it was as if he had received it. I don't know, I am pretty sure that he wasn't taking it to someone." The words became heavier as they came out from his mouth and remained hanging in vagueness.

The old woman sighed. Maybe the rose was not forgotten at all. Maybe, those misty eyes valued love more than anyone. And maybe, it was the pain that doomed the rose to loneliness. She paid the twenty bucks and got off the cab, leaving behind the rose and the rainbow that surrounded it, as the colors still desperately tried to prove their existence. No one would ever try to unfold it. Perhaps, this wasn't an unrequited love.

Second Place, English Magazine Club Short Story Writing Contest, fall 2015

Bora YAVRUCUK

Selin ÖZGEN

Dark Words

The woman pulled his shirt. He turned his face to her. She was in her twenties, in dark and elegant clothes suitable for a funeral. She did not have a pretty face but her charming hazel eyes were the most beautiful things the man had ever seen in his entire life. When he noticed that she was coming from a funeral and crying, he reached to her to wipe the tears streaming down her face. She was startled and hit his hand and tried to move away like prey chased by a predator. The man let her, stood in front of her and just watched. Even though he wanted to comfort her, she was scared, as if he had done something horrible to her. He felt like the bad guy in a movie, as if someone had labeled him that way.

She was looking everywhere except at him; from her feet with black high heeled shoes she wore for the funeral, to her hands that became red because she squeezed them too tightly, to the different types of people passing by them and to the sky, which had started to darken itself.

He understood that she was feeling confused, so he sat on the bench under the only lamp on the alley and waited for her to talk, looking into her eyes. He was in his twenties like her, but maybe a few years older. He probably just got out of work, she thought, remembering the offices that were close to the park they were in right now.

They did not move for a while. They were both busy thinking about different things, what they reminded each other of, and also how they had ended up being here.

He was confused about the reason why she pulled his shirt. At first he wondered if she was afraid of him, if he had done anything wrong and how she made him think so much. She was also trying to find a reasonable answer to the question "Why did I pull his shirt? I don't even know him." Then she remembered she was crying. Maybe that was the reason why she pulled his shirt; she just needed someone to hold onto in that moment. It did not matter who it was, just someone.

When she looked at his face five minutes ago, for the first time; she did not liken him to someone she knew before but felt a combination of two contrary feelings she could not recall. She wanted to look at his face again but at the same time she was afraid.

After a while, she raised her eyes from her hands and fixed them on his face. It was the second time she had looked at his face. She felt something warm inside; her cold fear melted in this warmness. This feeling was "trust." She walked slowly and hesitantly to the bench and sat right next to the man.

"You can talk to me if you want. I can help you," the man said.

"I'm confused," she murmured.

"Why?" the man asked while crossing his legs and turning his upper body to her to show that he was actually listening.

"Because I found out that I don't actually know the things I thought I knew." (While she was saying this sentence her voice was getting softer and softer. The man hardly heard the last word.)

"Like what?" This is becoming a guessing game, the man told himself. She was not saying anything directly. She was adding mystery as if she was making herself interesting.

"Pretty simple words; especially fate, life, belief, death. Of course these have meanings, both in real life and in dictionaries. But I just cannot understand their meanings, no matter how hard I try. Maybe these words are too dark to make light of."

"Dark? What makes you feel that way?"

"When you're in a dark street you cannot see the end of it. For the words, they are dark, and you cannot understand their meanings. At least I can't." Her eyes brightened and smiled for the first time as they pointed out something important. But her smile faded quickly; so did the light in her eyes.

The man stopped. He tried to give meaning to her words: faith, death, life, belief. You cannot see the end. She did not know what he was thinking; she hated not knowing things.

"Does it have an end? I mean do these words have an end?" he asked; he felt stupid after asking this kind of a question. But this was the only question in his mind that he wanted answered.

"I mean, everything has an end." She moved anxiously. "Don't you think these words should also have an ending?"

"I don't think everything has an end. Some believe that life does not have an end."

"Are you one of those people?" she asked with interest in her voice.

"I am not quite sure."

There was a moment of silence; the woman was feeling better after saying these things that she had kept inside her mind for a very long time, and the man could not name the feelings he had after hearing these deep thoughts of hers.

"What do you think about fate?" the man asked to break the silence.

"At first, like the majority of people, I thought that the definition in the dictionary was the right one. 'The things that will happen to someone, especially the unpleasant events.' In time, it started to lose its meaning for me because I started to think that it does not make any sense. How can you believe in your fate? Something you do not have a chance to decide on, have absolutely no chance to change it. Something that you don't know when will happen, but something will happen anyway. You can do nothing but accept it. For example if you had an unfortunate accident and lost your leg. Let's make it more specific: a car accident. There was no mistake of yours; you were an excellent driver who followed the rules, but the other driver was drunk and he or she caused the accident. When you felt sad about it, people tried to comfort you saying, "It's your fate, you cannot change it. You can only accept it and live with it."

The man did not really understand the things she wanted to say. He had been raised by a religious mother, and the woman right next to him was saying the exact opposite of what he had heard his entire life. His mother had always told him that fate is the best form of their lives, no matter what happens. He wasn't a strict believer but after the example the woman gave him, how fate was the best form of their lives? From the perspective of whom?

"Let's talk about the other 'dark words,' shall we?" she said with a funny voice to make the man remember that she was still there. "What is death?"

After these words, the man shook his head like he was trying to wake up. His mind was getting more confused after every single word she said. "I think that it is an ending into the darkness like you would believe or a gate to another place."

She laughed up her sleeve. Even though they did not know each other, besides their thoughts, he could guess her belief on death. That was interesting she thought. "The first one is definitely what I am thinking the second one is the one that I wish I could believe."

"Why do you wish to believe in the second one instead of actually believing it?"

"I tried to believe, but my thoughts prevented me. But it is a fact that if I believed the second one I would have a better life, a healthier mind and a relaxed soul."

"Relaxed s—"

"Too much thinking and obscurity bring trouble with them"

He decided to shut up; it was obvious from her funeral attire that she did not want to talk about death anymore.

"I think we have indirectly talked about belief too," she said.

"Yes, I think so."

He fixed his eyes on hers again. She was not hesitant anymore. She was wise in his eyes after all the things she said, the beliefs—not beliefs, but thoughts—she had, her perspective ...

She stood up without breaking the eye contact. "After all, it felt good to share these things with you, ease the pressure of them from my mind."

"I'm glad then. But from now on, I cannot stop thinking like you," he said.

"Be careful, I am not the kind of person whose shoes you want to be in."

She turned to the right, to the alley that went up to the west gate of the park.

While she was walking, he said, "It was nice to meet you," with a little hope that she might stop and look at him one last time. She turned only her head, looked deep and meaningful, smiled for the third and last time. The man tried to take a picture of her smile in his mind; it was something he did not want to forget.

While he was looking after her there was one thing that bothered him. The truth of her words. "Too much thinking and obscurity bring more trouble with them."

Third Place, English Magazine Club Short Story Writing Contest, fall 2015

Efe ORAL

Beat Kuşağı ve 'Yolda' Olmak

Dosya: Yol

1950-60'lı yılların ortasında, tam da Büyük Buhran'ın ardından ortaya çıktı Beat'ler. Ekonomik küçülme ve istikrarsızlık nedeniyle birçok Amerikalının işsiz kaldığı bu buhran, edebiyat dünyasını da bir hayli etkiledi. İnsanların, birçok sosyal ve ekonomik sıkıntıyla karşılaştığı bu dönemde otorite karşıtı, mevcut fikir ve yapıtlara karşı, kendi benliğini bulmaya çalışan bir akımın doğması kaçınılmazdı. >>>

Elif KOÇ *Eylül Naz BAKLACI*

Yıllarca devletler tarafından vaat edilen zenginliğe ve finansal özgürlükle birlikte gelecek refaha kimse kavuşamamıştı. Tabii ki bu, çoğu kimsenin hayatı boyunca inandığı doğruları sorgulamaya başlamasına neden oldu. İnsanlar yavaş yavaş Beat Kuşağı gibi akımları benimseyerek hayatla ilgili düşüncelerini değiştirmeye başladı.

ABD toplumunun değerleri uzun yıllar boyunca ölçülü, çalışkan ve saygılı olma üzerine kurulmuştu. Hayat, birçok kimse için uzun ve yorucu hatta sonu belli olmayan çalışma saatlerinden ibaretti. Fakat, bir grup New Yorklu üniversite öğrencisi için durum farklıydı. William S. Burroughs, Neal Cassady, Allen Ginsberg ve Jack Keroauc'tan oluşan bu grup, devletin sanat dünyasını kontrol etmesine, yani her türlü sansür ve yasaklamaya karşıydı. Toplum tarafından genellikle uygunsuz olarak nitelendirilen içeriğin edebi yapıtlara veya filmlere konu edilebilmesini istiyorlardı. İnsanlar kontrol altına alınmamalıydı, sonuçta doğuştan gelen bir özgürlük arayışı vardı. Bu yeni nesil şairler, yaşamı maddi değil manevi değerlerde aramayı seçtiler. Kendini kısıtlamak değil, aksine her yeni fikre ve maceraya açık olmak insanı insan yapardı. Bu açık fikirli gençler, eserlerinde daha önce yazarlar tarafından denenmemiş yepyeni yöntemler kullanarak ve doğaçlama yaparak aslında bambaşka bir hayatın mümkün olduğunu dünyaya gösterdiler. İşte bu da Beat Kuşağı'nı doğurdu. Bu kuşağın en önemli iki eseri de Ginsberg'in Uluma (Howl) şiiri ve Keruac'ın Yolda (On the Road) adlı romanıdır. Yolda romanı Beat kuşağı yazarlarının yaşam biçimleri hakkında otobiyografi tadında bir anlatım sunar bizlere. Howl ise "beatnik" adı verilen gençlerin hayatını anlatır. "Yolda" romanının kült hale gelmesinin en önemli nedeni anlattığı yaşam tarzının insanları çekmesidir bence. Eğlenceli bir arkadaş grubu, caz müziği, hiçbir yere ait olmama duygusu ve sürekli seyahat halinde olmak.... Özellikle o dönemde yaşayan insanları etkilemesinin nedeni budur.

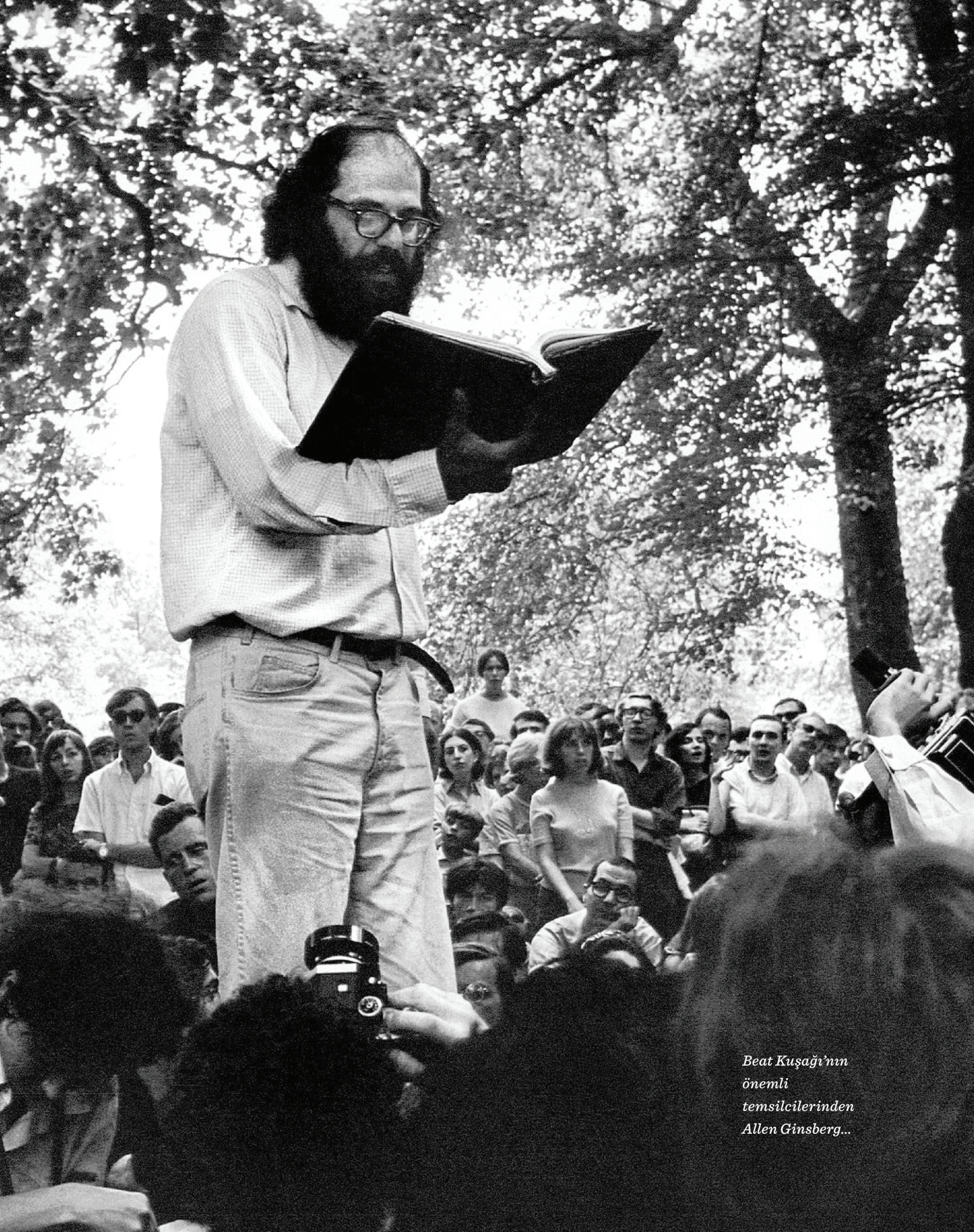
Jack Kerouac, Beatlerin öncüsü olarak kabul edilir çünkü oluşturduğu akımı 'Beat Kuşağı' diye ilk o tamamlamıştır. En ünlü romanının ismi Yolda da bizi şaşırtmamalı, nitekim Beat yazarları için edebiyat yolda üretilen, hareket halinde bir şeydi. Beatler prensip olarak bir yere yerleşmeye yani kendi özgürlüklerini kısıtlamaya karşıydı. Yolda romanı esasen Keroauc ve arkadaşlarının yaptığı seyahatleri anlatıyor. Romanın anlatıcısı Sal ve Dean Moriarty New York'tan başlayarak New Orleans, Montreal ve Meksika gibi birçok yeri arabayla dolanıyor. Genellikle yolculukları parasızlık içinde, otostop çekerek veya hırsızlık yaparak geçiyor. Romanda olayları Sal'in ağzından dinlememize rağmen daha çok Dean Moriarty'nin kişiliğine tanıklık ediyoruz. Dean 'in değişken ruh hali, kurallarla ilgilenmeyişi daha doğrusu hayatı ciddiye almaması, romanın temelini oluşturuyor. Dean'in sınır tanımaz, cesur ve özgür ruhu, 1950'lerin Beat ruhunun bir aynası gibi aslında. Dean, sürekli bir eğlence arayışında olan ve otorite altına girmekten asla hoşlanmayan biri. Anlatıcı Sal'in de Dean'e bu kadar tutkun olması, Dean'e içten içe duyduğu imrenme duygusundan kaynaklanıyor.

Roman boyunca benim için en önemli olan kavramsa 'anı yaşamak' oldu. Geleceği veya geçmişi düşünmeyip sadece yaşanılan ana odaklanmak... Çoğumuz gereksiz komplekslerimiz veya kurallarımız nedeniyle hayattan tam olarak keyif alamıyoruz aslında. Bu 'anı yaşamak' kavramının roman boyunca tekrar etmesi Beat yazarlarının meditasyona ve Zen inancına olan bağlılıklarından kaynaklanır. Beatler için hayat aslında bir başlangıcı ve bitişi olmayan bir yoldu. Yaşadığımız veya öğrendiğimiz çoğu şeyin bir anlamı yoktu ve hayata anlam katmak isteyenler de eninde sonunda deliriyordu. İşte bu anlamsızlıklar dünyasında, en önemli şey yaşadığının her dakikanın, her saniyenin tadına varmak. Belki de sadece böyle hayattan zevk alınabilir ve yaşanılan her an için minnettar olunabilir.

Beatler için yol kavramı işte tam da bu Zen inancını karşılıyordu.Yol da yaşam gibi sonsuz bir arayışı simgelemez mi? Zen de öğretileriyle bu anlamı bulma üzerine kurulu değil midir?

Ve Hayat da bir yol değil midir aslında?

Beat Kuşağı'nın önemli temsilcilerinden Allen Ginsberg...

Defne ÇELEBİOĞLU

Bir Yolcunun Rehberi

Efe ORAL

A noktasından B noktasına yolculuk her zaman matematik problemlerinde anlatıldığı kadar kolay değildir. Bazen binbir türlü engelle donatılmış bir parkura döner yol, hele ki bahsi geçen bu yol bir büyük şehirde yer alıyorsa... İnsan seline karşı hareket etmek gerekir kimi zaman, ya da hava koşullarına meydan okumak... Başına gelebilecek olası sorunları, karşılaşabileceği beklenmedik engelleri hesap ederek zamanını ayarlamak, yolcunun sorumluluğundadır. Toplu taşıma ve trafiğin yoğun olduğu saatler gibi birtakım konularda uzman olmayı gerektirir, büyük şehirde yaşam. Sabahın erken saatlerinde veya Ramazan ayında iftara yakın vakitlerde herkesin amacı aynıdır: gideceği yere en kısa sürede ulaşmak. Ama bu ortak amaç, onları birleştirmektense rekabete zorlar. İşe veya eve gidiş aniden bir yarışa dönüşür, "Güçlü olan kazansın."

Bir yerden bir yere koşuştururken birbirlerinin yüzüne bakmaya bile fırsat bulamayan insanlar topluluğu ile dolar sokaklar. Köşedeki simitçi olmasa, koşuşturma içinde beslenmeyi bile unutacak insanlar... Böyle bir günün sabahında tanıdığı birine rastlamayı bekleyen şehirli, ancak hayal kırıklığıyla karşılaşabilir. Nitekim, İstanbul gibi bir büyük şehirde yaşayan biri için, piyangoda büyük ikramiyenin kendisine çıkma olasılığı daha yüksektir. Gideceği yere yetişmeye çalışırken trafikten şikayet edenlerin en çok olduğu, kornaların en çok bağırdığı şehir; şüphesiz İstanbul'dur. Her sabah deniz aşıp kıta geçmek durumunda

olan İstanbullu için iki alternatif vardır: Bir yanda, rekabeti hayatının her alanında yaşamak isteyenler için, ulaşımda bile yarış hissi yaratacak metrobüse biniş ve yolculuk süresince verilen kapalı mekanda hayatta kalma mücadelesi; diğer yanda, huzurun hayalini kuranlar için bol esintili bir vapur yolculuğu.

Böyle yolculukların iyi yanları da yok değildir tabi. Yağmurun hafif hafif çiselediği bir sonbahar günü, terk edilmiş sokaklarda yürümenin huzuru başka hiçbir şeyde bulunamaz. Böyle bir yürüyüşün ardından eve varınca içilen kahvenin sıcaklığı da bir başkadır. Üstelik bu günlerde, neler neler gelir akla! Kulaklıklar takılı, dış dünyadan kopuk bir şekilde yol alırken dalıp gidilen düşüncelerden bir türlü çıkılmaz. Kimi zaman da güzel sürprizlere hazırlıklı olmak gerekir. Düşünceli bir şekilde daldığınız sokakta karşılaşacağınız bir kedi yavrusu gününüzü gün edebilir. Küçük bir çocuk veya bir yaşlıya yardım etmenin verdiği iç huzuruyla eve varabilir ya da "İnsanlık ölmemiş", diye düşünmenize yol açacak bir durumla karşı karşıya kalabilirsiniz.

Belki de yolculuklar o kadar da kötü değildir, kim bilir?

Ceren Berfin BEYAZDAĞ

Ömür Biter Yol Bitmez

Hayır efendim, o konservenin içine sokulmak istemiyorum! Her gün bu cümleyi içimden söyleyip duruyorum fakat ne olursa olsun o kutunun içine binip kaderime mahkum oluyordum. Bugün arkadaşlarla sinemaya gitmiştim. Koskoca bir sınav haftası sonunda huzura erme çabası işte... Film bittikten sonra metrobüsle anneanneme gidecektim. Uzunçayır'da binip Cennet Mahallesi'nde inecektim. Arkadaşlarla vedalaştıktan sonra kendimi ilk gördüğüm araca attım. Koskoca araç nedense pek dolu değildi, hatta bir sürü boş koltuk vardı. Sevinçten uçan bedenim için en güzel cam kenarı koltuğu seçtim ve keyifle kulaklığımı taktım, kitabımı okumaya başladım.

Her durakta araç yavaş yavaş doluyordu ama asla yerimden ödün vermek istemiyordum. Ne yani ayakta mı kitabımı okuyayım? Neredeyse köprü trafiğine girmiştik. Saat beşi biraz geçmişti ve güneş metrobüsün karartılmış camlarından bile kendini en parlak haliyle gösteriyordu. Köprüye ulaştığımızda her zamanki gibi manzaraya uygun ve kendimi bir klipteymişim gibi hissettirecek bir şarkı açtım. Bir tarafta yeşilliğiyle kıskandıran ve bir süre sonra cani apartmanlara kurban gidecek, Anadolu Yakası, diğer tarafta yalılarıyla gösterişten kaçınmayan Avrupa Yakası ve onları ayıran koca safir bir gerdanlık. Köprüyü geçtiğimize göre kitabıma tekrar dalabilirdim. Olayın en güzel yerinde yanımdaki abla tarafından dürtüldüm. Önemli bir şey olabilirdi, kaza yapmış olabilirdik mesela veya körük yanıyor olabilirdi. Maalesef hiçbiri değildi, keşke öyle olsaydı. Ah ablacım şaka yapıyor olmalısın bana! "Son durak burası, daha gitmiyor bu araç." İşte yaptığım o büyük hatayı durak ekranına baktığımda anladım: Araç 34Z'ydi. Yani Zincirlikuyu'da aktarma yapmam gerekiyordu, hem de tam iş çıkışı saatinde, hem de cuma günü! Kadına şaşkın şaşkın baktığımı fark ettim çünkü "Hadi insene! Geri mi dönmek istiyorsun?" diye bağırdığını duydum. Hayır, bu olamazdı.

Araçtan indiğimde yine etrafa şaşkın şaşkın baktım. Sağımda bina, solumda bina, önümde yol, arkamda yine binalar... Ne yapacağımı bilemiyordum. Sanki beynim kulaklarımdan akıp gitmişti. O yolculuk nasıl çekilirdi? Bir de kalabalığın üstüne haziranın getirdiği yoğun ter kokuları yok mu! Acaba metroya binip oradan taksiye mi binseydim? Sanki metro bundan farklı ya! Neyse artık, olmuş olan. Boynumu eğip yoğun kalabalığa doğru yol aldım.

Herkes gelen araca binmeye çalışırken cebelleşiyordu fakat kim binebiliyordu? İşte orasını kestirmek zor. Ya tıklım tıklımdı ya da beş on kişi ancak binebiliyordu. Artık bu ütopik düşüncelerden sıyrılıp hedefime odaklanmaya karar verdim. 34BZ, 34BZ, 34BZ,... Hayır, sakin ve soğukkanlı davranacaktım. Nasılsa vaktim vardı; sadece anneme kısacık bir mesaj atmam yeterdi, "Canım ben Zincirlikuyu'dayım, merak etme en az 45 dakikaya gelirim (öpücük)." Tabi bu mesajı atmaya doğru düzgün fırsatım olmadı çünkü bir adamın bas bas bağırışına maruz kaldım, "Ablam burada da mı telefon a..." Eeeh, benim de bir tolerans seviyem var ama! "Anamı tanıyor musunuz da küfrediyorsunuz? Yaşınızdan utanın, pissiniz hepiniz! Pis!" diye bağırındım durdum bunun üzerine. İstanbul şehrinin küçük Zincirlikuyu Metrobüs Durağı Özerk Devleti halkı meğersem duyarlıymış ve anaya bacıya laf edenleri kendilerinden saymıyorlarmış. Yani anlayacağınız insanlar da adamı uyarıp onu esefle kınadılar. Ne olduysa oldu işte, bugünün de atraksiyonu bu oldu. İyi de oldu.

Çantam her geçen dakika ağırlaşıyordu. Dolabımda kalan kitapları tıkıştırmıştım ve sırtım adeta kendisine bağlanmış o taş dolu varile yenik düşüp sonsuzluk denizinin dibine çökecekti. Bir araç geçti, sonra öbürü ve bir zamanlar benim arkamda duranlar bile binip yola çıkmışlardı. Çantam dışında hiçbir şey, bu kırmızı gözlü dev canavar misali duran durak bile, beni rahatsız etmiyordu. Bir köşeye çekilip insanları fark edilmeden incelemeye koyuldum. Tanımadığım onca insan vardı çevremde. Yüz küsur insanın her birinin bir (kimilerinin birden fazla) hikayesi vardı. Biri ince tıklamalarıyla sesi öteden duyulan ayakkabılarını geçirip plazasındaki masasına kurulan ve kahve üstüne kahveyle patronunun gazabını bir süreliğine de olsa unutmak isteyen bir çalışan, biri artık evine dönüp ailesiyle mis gibi ev yemeği yemek isteyen ve ardından televizyonun önüne kurulup bütün stresinden sıyrılma umutları içinde olan bir işçi, biri İstanbul'un nankör ama vazgeçilemeyen eski sevgili gibi olduğunu idrak edememiş bir turist, biri masum insanların emeğini kendine yontan pislik bir müdür, biri ne olup bittiğini anlamak istemeyen ve aklını Pelinsularla bozmuş bir yaşıtım, biri toplumun baskılarına ve normlarına özgürce karşı çıkan bir "marjinal, hippi, garip", biri memleketin-

Dilara KALKAVAN

deki zulümden kaçıp modern zulme merhaba diyen bir göçmen... Ne var ki, bu hikayelerin hepsi benim bakış açımdandı. Belki de başkasına göre o masum ya da hayatından memnun olan insan pis ruhlu bir katil veya kendi içinde çatışmaları olan, yaşamın kıyısından kıyısından yürüyen biri de olabilirdi. Bana mutlu ve toz pembe görünen başkasına siyah ve umutsuz görünebilirdi. İşte bu bütün fikirlerin ve hikayelerin tek kesişim noktası vardı: Neredeyse herkesin yüzünde bir parça gri, bir parça kırıklık vardı. İnsan bünyesi hassas be kardeşim!

Bütün bu düşünceler içinde olduğumu ben biliyordum fakat dışarıdan hiç de öyle görünmüyordu. Yaşlıca bir teyze "Kızım sen iyisin değil mi? Beş dakikadır sana bakıyorum sen ise yerde bir noktaya öylece kenetlenmiş bakıyorsun! Doğal olarak insan şüpheleniyor..." dedi; cümlesinin sonu gelmedi. Tamamlama görevini kendimde bilerek, "Dalmışım teyze, malum kalabalık buralar. Binemedim de bir türlü" dedim demesine ama kadın cevabımı beklemeden ortalıktan kaybolmuştu. Herhalde metrobüs gelmişti. Artık benim de binmem gerekti. Bekleyen o koca öbeğin başı olmaya artık hazırdım.

Sarılığından eser kalmamış güvenlik çizgisinin önünde beklemeye başladım. Büyük bir atiklikle araca girip bacaklarımın bayram etmesi için gördüğüm ilk yere geçtim ve diğer insanların da yer bulma telaşını heyecanla izledim. Yaşlılar ironik bir şekilde gençlere göre daha çabuktular. Araç hareket ettikten sonra kimseyle göz teması kurmamaya çalıştım çünkü eğer ayaktakilerden biriyle göz teması kurarsam ve bu şanslı kişi altın gününde kurtlarını dökmüş, dedikoduların en iğrencini yapmış bir orta yaşlıysa, bana o kişi dik dik bakıp telepatiyle "kalk" emri verecekti. Bütün bu karmaşa sayılabilecek oyunun içerisinde bir izleyiciydim; bu güzel performans için herkes bir alkışı hak ediyordu. Tebrikler hepinize, metrobüsün umutsuz insancıkları! Bravo!

Alkışladığım vakit insanların bana şaşkın ve sorgulayıcı baktıklarını fark ettim ve anında oturdum yerime. Ben sessiz ve soylu bir seyirci olmalıydım, şakşakçı değil. Metrobüsün aziz halkı bunu istiyordu. Eh, o vakit ben de müziğimi dinleyip kitabımı okurdum. Gelen ilk şarkı Üç Hürel'den "Ömür Biter Yol Bitmez"di. Evet, ömür biterdi bir noktadan sonra fakat insanın koşuşturması, acelesi ve belki de en kötüsü hayatın hızına bir türlü yetişememesi bitmeyecekti. Yol ve yaşam bitmeyecekti.

Alara GÜLER

Tuzlu Su

Efe ORAL

Bayram tatili boyunca herkes bir yerlere gitti, gezdi, gördü. Herkesten geri kalmak istemeyen ben de Büyükada'ya İstanbul Bienali'ni görmeye gittim. Adaya giderken beklediklerim ve daha sonraki gördüklerim çok farklıydı. Açıkçası beklediğim şeyler birkaç resim ve heykelden ibaretti. Gördüklerim ise beni üzerinde düşünmeye iten sanat eserleri oldu. Farklı farklı mekânlara girip videolar izledim, fotoğraflar çektim ve hatta sadece durup düşündüm. Büyükada'da da biraz vakit geçirdim. Günüm beklediğimden bile güzel geçti. En çok beğendiğim birkaç durağı sizinle de paylaşmak isterim.

Öncelikle bu seneki bienalin konusu "Tuzlu Su" idi, bu yüzden Büyükada bienal için mükemmel bir mekandı bence. Konunun "Tuzlu Su" olması aslında bizlere tuzlu suyun her gün görüp yine de algılayamadığımız derinliklerini göstermek amacıyla yapılmış olduğunu düşünüyorum. Bienalde yer alan sanatçılar, tuzlu suda aslında gördüğümüzden çok daha fazlası olduğunu anlatmak istiyorlar adeta. Bu yüzden Büyükada'nın sekiz farklı yerinde birbirinden ilginç sekiz farklı eser vardı. Hoş bir vapur yolculuğundan sonra iner inmez sağa doğru gittiğimde ilk olarak Kaptan Paşa deniz otobüsü önünde buldum kendimi. Bu deniz otobüsünü özel yapan şey içindeki keçeden yapılmış "Sudan Kalp" adlı çalışma. Çalışmanın inceliği ve büyüleyici güzelliği bende çok hoş bir etki bıraktı. Gözlerimi kapattıkça hala gözlerimin önüne geliyor. Bence bu eserin adının "Sudan Kalp" olmasının nedeni suya duyulan sevginin anlatılmasından kaynaklanıyor. Arka güvertede Sudan Kalp'in ve deniz manzarasının tadını çıkardıktan sonra teknenin ortasına doğru ilerlediğimde bambaşka bir çalışma gördüm. Marcos Lutyens, bu çalışmasında gemiye tamamen yeni bir anlam yüklemiş ve yaptığı çalışma sadece bir restorasyon çalışmasından çok daha fazlası olmuş. Bienalin bu kısmını gezerken eserin gerçekliği tüylerimi ürpertti, kendimi çok eski zamanlardan kalma bir gemide gibi hissettim. Burayı da gezdikten sonra ikinci durak olarak Splendid Palas Oteli'ne doğru yola koyuldum.

Bu otelde bienalin video ayağı vardı. William Kentridge tarafından hazırlanan videonun sessiz olması ve doğrudan Büyükada'ya hitap etmesi çok güzel bir ayrıntı olmuş bence. Video 1920'lerdeki İstanbul'u anlatıyordu ve ana karakter Troçki'ydi. Lev Troçki, Rus bir siyasetçiydi ve bazı olaylar sonucunda sürgüne gönderildi. Sürgün için seçilen yer Büyükada'ydı ve buradaki evinde dört buçuk yıl kaldı. Videoda Troçki'nin Büyükada ve İstanbul'da geçirdiği günler anlatılıyor. Videoyu da izledikten sonra oteli de bir gezmenizi tavsiye ederim. Bence otel, bienal olmasa bile gezilmeye değer bir mekandı. Hatta bahçesinde de güzel bir kahve içilebilir. Çok tatlı küçük bir kahvecisi var.

Kahvenizi de içtikten sonra kesinlikle görülmesi gereken bir yer olan Troçki'nin evine doğru yola koyulabilirsiniz. Troçki'nin evinin küçük kapısından geçtikten sonra ormanı andıran bir bahçeye çıkılıyor. Bahçede, sadece bir yıkıntıdan ibaret olan Troçki'nin evini daha yakından inceleme fırsatı bulabilirsiniz. Ben bu bahçeye girdiğim zaman bir zamanlar Troçki'nin ayağını bastığı yerlerden geçtiğimi hatırladım ve onun buralarda neler yaptığını, düşündüğünü merak ettim. Sürgündeki bir insanın bahçeli ve denize açılan bir evde oturması da çok ironik geldi bana, çünkü ev sürgün yerinden çok insanın keyif alacağı bir yere benziyordu. Bahçedeki patikayı takip edip aşağı indiğinizdeyse "Bay Troçki'nin Denizden Gelen Misafirleri" adlı heykel sergisini göreceksiniz. Heykeller suya oturtulmuş ve hepsi gerçek boyutlardaki hayvanlardan oluşuyordu. Hayvanlar polyesterden yapılmış olmasına rağmen her birinin üstündeki yükler tamamen organik materyallerden oluşuyordu. Bazılarında ölmüş bitkiler ve hayvanlar kullanılmıştı. İşte bu yüzden heykeller bir kez bakanı

bir daha düşündüren heykellerdi. Ben burada sanatçının yaratıcılığını ve yarattığı zıtlığı çok beğendim. Sanki bizlere doğal ya da katkılı hepimizin sonu aynı yerde - toprakta ve yan yana olacak demek ister gibiydi. Bu heykeller arasında gerek boyutu, gerekse verdiği mesajla en dikkat çekici olanı ise "Tüm Annelerin En Güzeli" adlı bir bizon heykeliydi. Zavallı bizon üzerindeki bütün yüklerin altında tıpkı çocukları için bir sürü sorumluluk alan bir anne gibi eziliyordu.

Troçki'nin Evi'nden de çıktığımda saat geç olmuş ve yemek saati gelmişti bile. Sahildeki küçük ama şirin balıkçılardan birine girdim. Ada'ya gelip güzel bir balık yememek olmazdı. Ada'nın manzarası da ayrı güzeldi. Ayrıca şehir karmaşasından da uzak olması beni gerçekten mutlu etti. Trafik derdi ya da bir yere koşuşturmacanın olmadığı bir yer. Havanın insanı bunaltmayacak gibi olması da günümün çok güzel geçmesini sağlayan etkenlerden biriydi. Balıkçıdan da kalktıktan sonra Büyükada'yı şöyle biraz turlayıp vaktiniz kalırsa diğer sergileri de gezmenizi tavsiye ederim. Başka videolar, köşkler veya fotoğraflar görmek isteyebilirsiniz. Bunun dışında yürüyüş yapmayı severseniz Büyükada'nın Ayios Demetrios kilisesine gidip bir mum yakabilirsiniz. Ben adada biraz dolaştım ve diğer bienalleri de gezdim.

Bütün bunları yaptıktan sonra dönüş vakti geldiğinde Ada'dan ayrılasım gelmedi. Ne de olsa güzel olan çabuk biter demişler. Dönüş yolunda bütün koşuşturmaca ve Ada'nın temiz havasının insanı yorduğunu düşünüyorum. Buna rağmen çok keyifli bir gün geçirdim. Bienal çok güzel hazırlanmıştı ve eserlerin hepsi birbirinden ilginçti. Beklediğimden çok daha fazlasını buldum ve herkesin gitmesini tavsiye ederim. Eğer gitmeyi düşünürseniz benim size tavsiyem vapurdan iner inmez eve gidip dinlenmeniz olacak. Umarım Büyükada'ya giden herkes benimki kadar güzel bir gün geçirir.

Ege Bora ORAL

Yol

Çocukluğumdan beri, birisi bana ne zaman "yol" kelimesinden bahsetse ya da herhangi bir yerde bu kelimeyle karşılaşsam aklıma hep aynı görüntü gelir: Her iki tarafı uçsuz bucaksız çöl olan ve hiçbir canlının yaşamadığı, kuş uçmaz kervan geçmez, ileriye doğru bakınca ise bulanıklaşan bir asfalt parçası. Eminim daha önce herkes bir kere de olsa bu görüntüyle karşılaşmıştır. Peki, herkesin kafasında aynı görüntünün canlanmasının ya da hayal etmesinin sebebi ne olabilir? Acaba birileri bu görüntüyü bilinçaltımıza kasıtlı olarak mı yerleştirdi? Belki de bazı içme suyu markaları bu amaçla para kazanmayı amaçlıyor olabilir fakat bence bunun asıl sebebi yolun benzediği ve bizim iç içe olduğumuz bir kavram: hayat.

Hayat, iki tarafı çöl olan bir yolda gitmek gibidir. Hayata gözlerimizi açtığımızda hiçbir bilgi birikimine sahip değilizdir ve arabalar geçerken yolun ortasında kalan bir kaplumbağa ya da kirpi gibi savunmasız bir halde bulunuruz. Hayatımız boyunca bizim yolumuzun ucu da bulanıktır. Bu bulanıklık bizim daha kesin hatlarıyla belli olmayan ama hakkında fikir sahibi bulunduğumuz geleceğimizdir. Hayatımız boyunca bu yolda farklı hızlarda ilerleyerek farklı evreler geçiririz.

Hayatlarımızın ilk evrelerinde; öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenir, doğayla haşır neşir olup gözlemler yaparız. Bu evreler, hayatı ve çevreyi tanımaya başladığımızdan dolayı oldukça hızlı bir şekilde geçer. Daha önce başlarında olduğumuz yolda hızlıca ilerlemeye başlarız ve artık etrafımızda sadece uçuşan çöl kumu yoktur, kaktüs gibi hayata tutunmaya çalışan canlılar da vardır. Yolun başındayken gözle seçilemeyen dağlar artık daha gerçekçi olmaya başlar. Biz ise yolumuzda yeni bir evreye geçeriz.

Bebekliğimizin ve çocukluğumuzun başlarında ebeveynlerimize aşırı derecede bağımlı oluruz. Bu evreyi aştığımızda ise kendimizle daha fazla baş başa kalmaya başlarız. Yalnız kaldığımızda, kendi kendimize etrafı gözleyerek keşfederiz. Ayrıca dünyadaki her insanın hayatının her anında yaptığı ve ölene kadar da yapacağı bir eylemi, yani hayal kurmayı gerçekleştiririz. Hayal kurmak, bize sonuna kadar gitmeye çalıştığımız bu yolda hem yarar hem de zarar sağlayabilir. İnsanlar bazen gerçekleşmesi mümkün olmayan hayallere körü körüne bağlanıp kötü etkilenebilirler. Bu; yüksek süratle hedefe doğru giderken aksi yönde, çölün ortasında gördüğümüz bir serapa benzer. Eğer gerçek sanırsanız, su bulma umuduyla asıl hedefinizden uzaklaşırsınız. Bunun dışında her insanda olabileceği gibi size yardım eden hayalleriniz ya da hedefleriniz bulunabilir. Bunlar, gittiğiniz yön ile aynı güzergâhta bulunan seraplardır ve sizin hızlanmanızı sağlarlar. Bu seraplarla ilgili olarak dikkat edilmesi gereken en önemli husus ise onları geçtiğinizde ne yaptığınızdır. Eğer serapları geçip yolun daha ilerisindeki başka bir serapa yönelirseniz bu çok iyidir fakat bir serapta daha çok vakit geçirmeye çalışırsanız kendinizi kaybedebilirsiniz. Bu yüzden hızlıca yolumuza devam etmemiz gerekir.

Çocukluk evresi sırasında ve sonrasında yeni bir evre başlar: Okul yılları. Okulda alınan eğitim; yolda giden kişini yakıtı, alet edevatı, güvenliği, aracı yani hemen hemen ihtiyacı olan her şeyidir. Okuldan sonra hayata açıldığımızdan, okulda hayata hazırlanırız. Okul sırasında zorluklarla daha iyi nasıl baş edebileceğimizi yani yolda giderken karşımıza çıkan masum canlıları, taşları ve yolda yavaş ilerleyen diğer insanları nasıl sollayacağımızı öğreniriz. Bu, bize gittiğimiz yolda sürat ve üstünlük kazandırır. Eğitim yılları sırasında yol bazen sıkıcı ve yavaş olur ama otostop çekerek yanınıza gelen ya da durduğunuzda karşılaşabileceğiniz güzel arkadaşlıklar kurmanıza vesile olabilir.

Son iki evre ise birlikte düşünülmelidir. İş hayatı hızlı, dolu geçen ve düzen içinde olan bir dönemdir. İş hayatı boyunca insanlar genellikle emeklilik hakkında hayaller kurar. Onlar için emekli olmak, yolda giderken gördüğümüz kilometreyi gösteren tabelalara, daha doğrusu yolun kenarındaki yemek tabelaları gibidir. Bu tabelaları gördüğünüzde onlara ulaşmak ister ve büyük bir hevesle hızlanırsınız. Yaşlılık ise tam tersi bir evredir. Yolun başından beri dikkat etmediğiniz çevrenizi pencereleriniz açık, hızınızı azaltmış giderken dikkatlice incelemeye başlarsınız. Bunun güzelliği karşısında yaşlılar yavaş giderek etrafın tadını çıkarırlar. Bir süre sonra da herkes gibi yolun sonuna ulaşırlar. Ulaşmadan önce ise şunu fark ederler: Önemli olan yolun sonuna ulaşmak değildir, sona ulaşırken aldığımız yoldur.

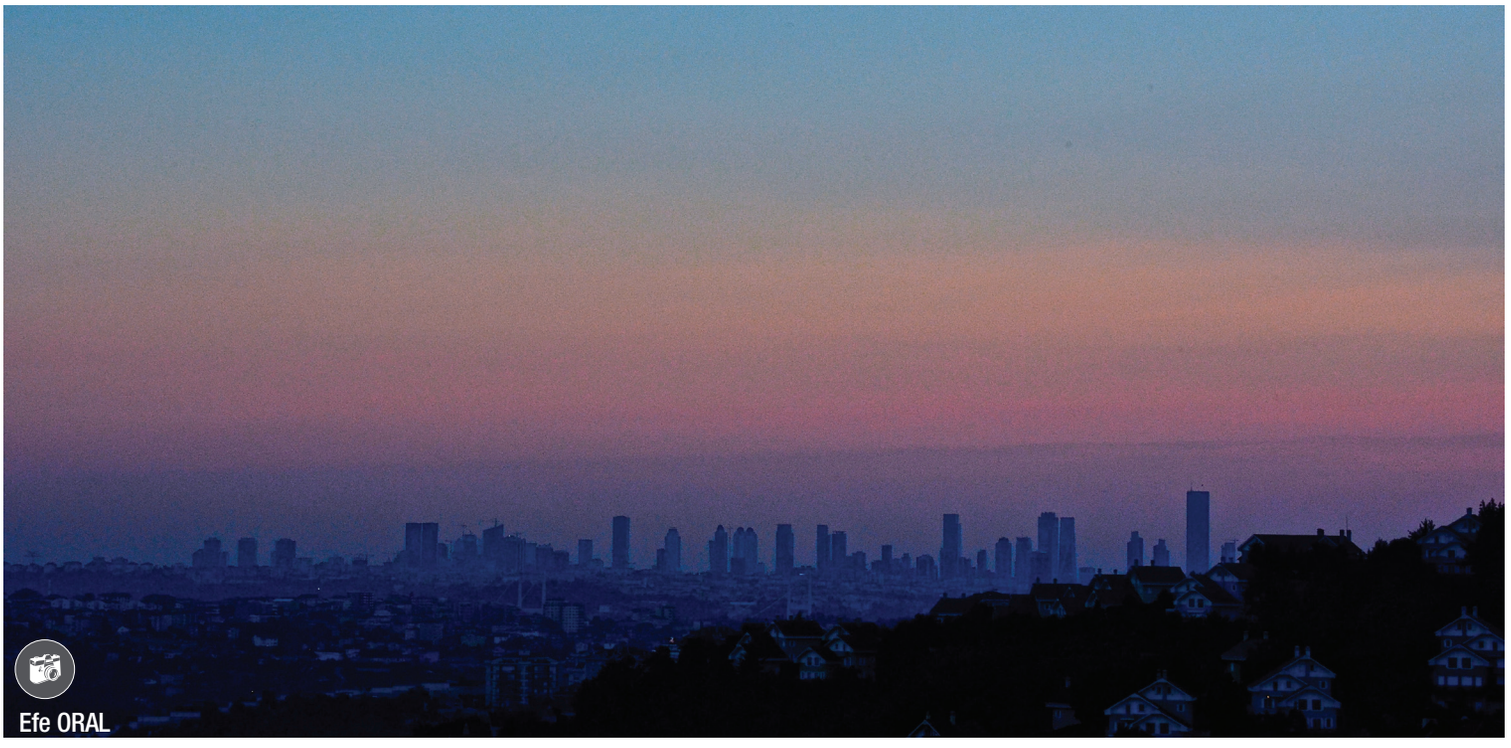

Efe ORAL

Serra BOYDAK

Yolculuk

Farklı yerler buralar. Benim is kokan, sisli Anadolu'm gibi değil. Burası soğuk. Cam açmaya korkuyorum. İçeriye karlar girecek. Fakat trenin içerisi kavurucu sıcak, biraz esinti fena olmaz. Camı açıyorum, yüzüme karlar çarpıyor. Bunlar, benim Anadolu'mun kadifemsi karlarına benzemiyorlar. Alakaları bile yok. Bunlar buzlar. Taş gibi sertler, yüzüme çarptıkça canımı acıtıyorlar. Camı kapatıyorum. Başımı yaslıyorum bu soğuk camlara. Annemi, babamı, kardeşlerimi düşünüyorum. Geri dönemem, dönersem hayatımın peşinden gitmek yerine bir Anadolu köyünde çiftçi olmayı seçmiş olurum. Fakat ne yazık ki ben bir gezginim (babama göre ise bir hayal kırıklığı). Gideceğim yerler beni meraklandırıyor. Belki de aşkı ilk defa burada tadacağım, arkadaşlıklarımı burada kuracağım, yeni bir aile edineceğim, yeni diller öğreneceğim. Bu soğuk cam, bir hırsız misali çalıyor hayallerimi benden. Yakıcı soğuğuyla beni gerçeğe döndürüyor. Midem bulanıyor, başım dönüyor. Günlerdir trendeyim. Yaptığım tek şey gördüğüm yeni iklimi, bitkileri, hayvanları incelemek. İnsanlar soğuk. Soğuk iklim insanı soğuk olur derdi annem. İnanmazdım. Artık inanıyorum. Bir kadın ilişiyor yanıma, soğuk, buz gibi gözleri var. Kalın kaşlı, siyah zeytin gözlü Anadolu kadınlarına benzemiyor bu kadın. Saçlarını sarı boyaya batırmış, gözleri denizde yıkanmış gibi... Bir şey isteyip istemediğimi soruyor. İstemiyorum diyorum, teşekkür ediyorum. Israr etmiyor. Ne cevap veriyor ne de gülümsüyor. Annem olsaydı diye düşünüyorum. Israr ederdi kesin, diyorum içimden. Gülümsüyorum. Camda yansımamı görüyorum. Gülümserken gözlerim dolu dolu oluyor, dudaklarım kıvrılıyor. İçim burkuluyor. Özlüyorum ama geri dönmeyeceğimi biliyorum. Dönsem, diye düşünüyorum. Tren ilerliyor. Çam ağaçları kocaman... Şehre yaklaştıkça üzerlerinde süsler görüyorum. Büyük, altın rengi, kocaman yıldızlar var tepelerinde. Şaşırıyorum. Daha önce böyle görkemli ağaçlar, ışıklı, simli süsler görmemiştim. Anadolu'mu düşünüyorum, evin önündeki kayısı ağacını... Annem kardeşimle bana zorla yedirirdi ama şimdi düşünüyorum da keşke olsa da yesem. Ekmeğime katık etsem şair Abdülkadir'in kayısısından. Fark ettim de, geri dönmeyecek değilim sonuçta. Elbet bir gün memleketime varacağım. Yoksa varmayacak mıyım? Trenin tekerleklerinin sesi korkutucu. Sanki dönüşü olmayan bir yola girmişim gibi. Babam, yoldan çıktığımı söylemişti. Hâlbuki ben, yola gidiyorum. Ben yoldan çıkmadım diye bağırmak geliyor içimden, yolun içindeyim ben! Sonra, fark ediyorum da söyleyecek kimse kalmamış etrafımda. İşte o zaman susup trenin tekerleklerini dinlemeye devam ediyorum. Arsız bir hiçliğe ilerliyorum sanki. Buzlar şeffaf olduğundan bulanık görünürler, her şeyi bulanıklaştırırlar ya, işte geleceğim de öyle belirsiz. Bu beni rahatsız ediyor mu, diye düşünüyorum. Hayır, etmiyor. Aksine, her şeyin kesin ve belirli olduğu bir gelecekte yaşamamak için kaçmadım mı ben? Tedirginim sadece. Çünkü kaçıyorum ve nereye kaçtığımı bilmiyorum. Sadece, gelecekteki her saniyeden kaçıyorum. Kaçmak, korkakların işi değildir bence. Aksine, belirsizliğe ilerlemek, düzenini ve alışılmışlıklarını bırakmak yürek ister. Ben bu yoldayım. Ben cesurum...

Efe ORAL

Nisa Zühre CEYLAN

Resim: Dilara KALKAVAN

Yolda Başucu Şarkıları

Üç harf, tek hece. Kavramın çağrıştırdığı uçsuz bucaksız geçitler, sonsuzluğa erişen şeritler kadar uzun bir kelime değil: yol. Anıların oluştuğu, zamanın kah geçmediği, kah sağdan soldan soluklaşarak uçup giden ağaçlar gibi su olup aktığı, arka koltukta sıkışıp kaldığınız, "Cereyan yapıyor oğlum kapa şunu!" diyerek oksijen miktarını minimuma indirmeye çalışan annelerle, "Arka ışığı açmayın parlama yapıyor!" diyerek okuma imkanınızı kısıtlayan babalarla dolu şeritler dizesi. Bence en güzel aktivite müzik dinlemek yolculuk boyunca. Kulaklara takılan kulaklıklarla manzaranın silik portresini seyretmek ne güzeldir... Renk renk yapraklarla ve çeşit çeşit şekillerle kaplı araba camı bazen buğulanır, bazen de yağmur yağar; damla damla olur cam. Öyle zamanlarda ortamın melankolisinde boğulmak öyle kolaydır ki, özellikle de notalar denizinde sürüklenip giderken bir yandan... Bu zamanlar ne dinleyeceğini, nasıl içini ferahlatacağını bilemeyenler için bir şarkı listesini aşağıda bulabilirsiniz:

Güneye Giderken- Bulutsuzluk Özlemi
Hit The Road Jack- Ray Charles
İki Yol- Mavi Sakal
Sweet Home Alabama- Lynyrd Skynyrd
Yol- Zülfü Livaneli
Truckin'- Grateful Dead
Milyonlarca Kuştuk- Candan Erçetin
California Dreaming- The Mamas and the Papas
Yollar- Teoman
The Passenger- Iggy Pop
Senin Gibi- Duman

Şehriban ÜNLÜ

Yolunuz Düşerse

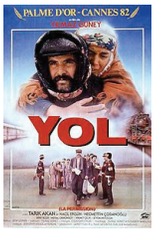
Yol, dilimizdeki en katmanlı kelimelerden biri. Somut anlamı, soyut anlamı, yan anlamı derken çağrışımları sonsuz bir kümenin elemanı olmuş halde. Hakkında söylenecek bunca şey varken Türk ve dünya edebiyatının tükenmek bilmeyen ham maddesi haline gelmiş olmasına da şaşmamak gerek. Bu kavramdan beslenmiş tek dalın edebiyat olduğunu söylemekse 'yol filmleri' adı altında koskoca bir türe dönüşmüş olan sinema sektörüne haksızlık etmek olur. Bazısı kendi içinize bazıları ise farklı dünyalara yolculuk etmenize imkan sağlayan 'yol' temalı roman ve filmler 'yol' dendiğinde sadece bir mekandan bahsetmenin anlamsızlığını gözler önüne seriyor.

Yolda (On The Road) - Jack Kerouac
Otobiyografik bir nitelik taşıyan bu romanda Kerouac'ın ABD'yi baştan başa gezdiği yolculuklar ve arkadaş çevresi anlatılmaktadır. Jim Morrison, Bob Marley gibi birçok müzisyeni de etkilemiş olan romanın Walter Salles yönetmenliğinde çekilmiş 2012 yapımı bir sinema uyarlaması da mevcuttur.

Özgürlük Yolu (Into the Wild) - Jon Krakauer
"Vahşi doğaya yürüyorum." cümlesiyle başlayan 2007 yapımı filmden hatırladığımız Christopher McCandless adındaki gencin hikayesi de aslında aynı adlı romanın uyarlaması. Üniversite mezuniyeti sonrası sahip olduğu her şeyi elinin tersiyle iterek vahşi doğada çıktığı yolculuğun yaşamını ve düşüncelerini nasıl şekillendirdiğini gözler önüne seren bu eser, çıktığımız yolculukların kendimizi ve sınırlarımızı keşfetmemizdeki yerini açıkça ortaya koyuyor.

Yol- Yılmaz Güney
Türk sinemasının en önemli filmlerinden biri olan ve bir zamanlar ülkemizde yasaklanan Yol'un senaryosu, Yılmaz Güney tarafından kaleme alınmıştır. 1982 Cannes Film Festival'inde büyük ödül olan Altın Palmiye'yi kazanmış olan filmde, ülkemizi başka bir perspektiften izlemek mümkündür.

Şöhrete Bir Adım (Almost Famous) 2000
Cameron Crowe tarafından çekilen film hem bir dönem hem de bir yol filmi olması itibariyle favori filmlerim arasındadır. Rolling Stones dergisi için bir makale yazması istenen 16 yaşındaki bir gencin Stillwater ile çıktığı yolculuk eşsiz müzikler eşliğinde karşımıza çıkmaktadır.

makale

Eylül Naz BAKLACI

essay

Melis YILMAZ

Hıfzı Topuz Ardından...

27 Ekim Salı günü, sabah uyandığımda benim için diğer günlerden farklı değildi. Sabah yine bir telaş evden çıkmış, yine aynı saatte okula gelmiş, yine aynı tost ve kahveyle kahvaltımı etmiştim. O günü değiştiren olay ise bu sırada meydana geldi. Beni yanına çağıran Şükran Hoca'm, o gün Hıfzı Topuz'un okulumuza bir söyleşi yapmaya geleceğini söyledi ve benim de onunla söyleşi öncesi tanışmayı isteyip istemediğimi sordu. Açıkçası böyle bir soruya evet derken yaşayabileceklerimi ne ben tahmin edebilirdim ne de hocam. Hıfzı Topuz... Cumhuriyet tarihini yaşamış bir yazar... Bir avukat, gazeteci, biyografi romanı yazarı... Benim kitaplardan adlarını öğrendiğim birçok Cumhuriyet Dönemi yazarı ile dost. Nazım Hikmet, Sabahattin Ali, Melih Cevdet Anday, Necip Fazıl Kısakürek, Aziz Nesin, Yaşar Kemal bu insanlardan sadece birkaçı. Koskoca doksan iki yılı geride bırakmış bir insan. Benim gibi hem tarih hem de edebiyat merakı olan bir öğrenci için, onunla tanışmak ve ona birkaç soru sorabilmek inanılmaz bir ayrıcalık. Ben de hocamın bu teklifini duyar duymaz büyük bir hevesle kabul ettim elbette. Ardından tüm gün boyunca Hıfzı Topuz ile ilgili bilgilerimi tazeledim ve tanışmaya kendimi hazır etmeye çalıştım. Oysa çok önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırdığımın farkında bile değildim. Ben Hıfzı Topuz'un hayatını hatmediyordum ancak onunla konuşabilmek için Cumhuriyet Dönemi yazarlarını da bilmek gerekiyordu. Ben bunu ancak onunla tanıştıktan sonra anlayacaktım.

O gün okul daha bir hızlı geçti sanki. Yedinci dersin başında ben Hıfzı Topuz'la tanışmak için dersten çıktım. Kendisinin Huntington binasında olacağını biliyordum ve oraya yöneldim. Binanın içine girdiğim vakit heyecan ellerimi titretmeye başlamıştı bile. Kendime sakin ol telkinleri veriyordum ama sakin olamayacaktım. Binanın içinde ilerlerken bir yandan da Hıfzı Bey'in bulunduğu odayı bulmaya çalışıyordum. Ardından kendisinin Funda Hoca'nın odasında olduğunu fark ettim. Funda Hoca ile Hıfzı Bey'i oldukça iyi seçebiliyordum ancak odadaki diğer insanların kim olduğunu anlayamıyordum. Derin bir nefes alıp kapıyı usulca tıklattım, ardından da odaya adımımı attım. Gördüğüm manzara oldukça şaşırtıcıydı. Funda Hoca, Bekir Hoca, Ayşe Hoca, Gülay Hoca, Nihan Hoca... Hepsi Hıfzı Bey'in etrafına oturmuş onu dinliyorlardı. Odaya girdiğimde Nazım Hikmet'in özel hayatı konuşuluyordu. Benim ardımdan edebiyat zümresindeki diğer hocalarımız da geldi: Bihter Hoca, Şükran Hoca, Ayşin Hoca... Odada on beş hoca vardı belki de, hepsi de edebiyat hocalarıydı, bu daldaki hâkimiyetleri ve merakları tartışmasızdı. Karşılarında ise birinci elden kaynak niteliğinde olan bir sanatçı yer alıyordu. Hıfzı Topuz'la ilgili ise söyleyebileceğim tek şey oldukça dinç ve kendinden emin duruşuydu. Eğlenceli bir mizahla arkadaşlarının anılarını aktarıyordu, bu arada da şu anda üzerinde çalıştığı Duygusal Atatürk romanından bahsediyordu. Ben biraz zorlanarak bir sandalye çekip oturabildim. O anda 'yabancılaşma' teriminin anlamını kavradım. Sormayı planladığım sorular, içinde bulunduğum tartışma ortamının yanında öylesine basittiler ki ben konuşma kararımdan vazgeçip, bu okulda çok az öğrencinin yakalayabileceği bir şansı yakalamanın mutluluğuyla sessizce konuşmaları dinlemeye başladım. Hangi bilginin ucundan tutabilirsem kardı. Ben bunları düşünedurayım odada konu Nazım Hikmet'in Vera ile neden Rusya'ya kaçtığına gelmişti. Bir süre sessizce dinledim ve elimdeki kağıda bir şeyler not aldım. Bu sırada ise Hıfzı Bey, Afet İnan ile tanışıklığından bahsetmeye başladı. Onun hakkında da bir kitap düşüncesi olduğunu anlattı. Ardından dolma kalemini çıkardı cebinden 'Ben hala dolma kalemle yazarım.' dedi. Konudan konuya geçildi. Hıfzı Topuz'un Afrika merakına gelince sıra 'Eskiden bizim evde çalışan kadından, benim dadımdan gelir merakım. O da Afrikalı bir kadındı.' Dedi. Ardından bize Afrika ile ilgili yaptığı son resimli ansiklopediden bahsetti. Kitaplarından, anılarından ve planladığı romanlardan bahsederken gözlerinin içi parlıyordu. Doksan iki yaşında bir insanın, hala gözlerinde parıltıyla eserler oluşturması beni oldukça etkilemişti doğrusu. Bu etkilenme ve dinlediğim birbirinden ilginç edebiyat camiası anıları beni soru sormaya itti. 'Merak ediyorum da, siz Hukuk Fakültesi'nden mezun oldunuz, ancak hayatınızda hukuk dalında hiç çalışmadınız. Sizi yazmaya iten neydi? Neden bir gazeteci, bir yazar olarak sürdürmeye karar verdiniz hayatınızı?' deyiverdim birden. Gülümsedi. Okuma merakının çocukluğundan geldiğini söyledi. Anneannesi hep roman okurmuş. Ardından Galatasaray Lisesi'ne geçince de yazmaya olan yeteneğini fark etmiş. Lise hocaları da onun kompozisyonlarını oldukça beğenirmiş. Mezun olduktan sonra, Galatasaray Lisesi mezunu olduğundan hukuk fakültesinde okumuş ama zaten okumak ve yazmak hep hayatındaymış. Aldığım bu cevap beni mutlu

etse de, aklımdaki soru işaretlerini gidermeyi başaramamıştı. Bu kadar muhteşem anıların sahibi neden ilk kitabını yayınlamak için 1998 yılını beklerdi ki? Ben tam bu sorumu yöneltmeyi planlarken, artık konferans salonuna geçilmesi gerektiği söylendi. Bir grup fotoğrafı çekildi ve konferans salonuna geçildi. Ben konferans salonuna geçerken yüzümde istemsiz bir tebessüm vardı. Bu hem biraz önce içinde bulunduğum atmosferden, hem cumhuriyet yazarları hakkında öğrendiğim birinci elden bilgilerden hem de böylesine genç ruhlu, bilgili ve yetenekli bir insanla tanışmaktan geliyordu. Konferans salonuna geçip arkadaşlarımın yanına gittiğimde şansım bir kez daha benden yana oldu. Hıfzı Bey önümdeki koltuğa oturmuştu. Usulca yanına yaklaştım: 'Rahatsız ediyorum ama benim bir sorum daha var size aslında' dedim. 'Neden roman yazmak için 1998 yılına kadar beklediniz?' sorusunu işte bu anda yöneltebildim. 'Benim etrafımda yazar çoktu. Roman yazmak onların işiydi, ben ise gazeteciydim.' dedi bana. 'Ancak çok sonra anılarımı yazmak istediğimde bir romancı kimliğine büründüm, o güne kadar ben onların yanında kendimi bir roman yazarı olarak hiç görmedim.' dedi. Teşekkür ettim ben de, geçtim yerime. Parçalar zihnimde yerini bulmuştu. Yetenekli bir insan, hukuk fakültesinden sonra gazeteci olmaya karar verir. Bu sırada inanılmaz insanlarla tanışır ve ancak onları kaybetmeye başladıktan sonra geçmişinden kalanları kâğıda aktarır. Bir film gibi adeta...

27 Ekim Salı günü benim için oldukça sıradan başlamıştı. Ancak sonra öyle bir hal aldı ki ben bir daha ne kadar arzu edersem edeyim yaşayamam o günü. Ben de şimdi o günün anısına kaleme almaya karar verdim bu satırları. Biliyorum ki o odadaki heyecanı, bilgi akışına tanıklığımı ve de coşkumu asla unutamayacağım. Bu nedenle de hem benim o odada bulunmamı sağladığı için Şükran Hoca'ma hem de okulumuza geldiği için Hıfzı Topuz'a çok teşekkür ederim.

Cem GÖKMEN & Ata TORAMAN

Club FRMUN (French MUN) à UAA

Le club de MUN français continue chaque année la tradition de mettre nos connaissances de la langue française en pratique. Le club qui se réunit tous les mardis a pour objectif de discuter les événements politiques du monde et de participer aux conférences francophones en Turquie ou dans d'autres pays. Le 14 Novembre, le club de MUN a organisé dans notre établissement la cinquième session de l'atelier FRMUN (French MUN).

Nous croyons que le MUN doit être accessible à tous les élèves de tous les pays, dans toutes les langues du monde. Malheureusement, c'est impossible si on organise dans le cadre MUN seulement des conférences de trois ou bien quatre jours, qui sont très difficiles à organiser pour la majorité des écoles. Par conséquent, nous, en tant qu'équipe de FRMUN, offrons une solution alternative : des conférences d'un jour, « ateliers », qui sont beaucoup plus faciles à organiser. Cette année c'était la cinquième session de FRMUN, et le nombre de participants est passé de 90 en 2013, à 170 en 2014, et finalement à 230 cette année. Nous pensons que l'atelier a été couronné de succès jusqu'ici.

La proposition d'atelier FRMUN ne doit pas être limitée à notre école « UAA ». Cela doit se propager partout ailleurs, et doit être à disposition de tous les étudiants du monde. Voilà pourquoi nous sommes à la recherche de la reconnaissance et du soutien de THIMUN, la plus grande organisation MUN du monde. M. Alain Meidinger du Conseil de THIMUN était avec nous pendant l'atelier pour observer le déroulement.

Nos participants ont discuté des questions mondiales récentes, en tant que délégués des pays du monde entier. Ils ont appris à établir des relations politiques en groupes de travail pour tenter de résoudre les problèmes dont ils avaient discuté.

Le processus de MUN est généralement réalisé en anglais, mais nous avons fait cela différemment. Cette année l'atelier s'est fait en trois langues : français, espagnol et allemand. Nous sommes heureux d'être devenus une des seules organisations MUN multilingues en Turquie et dans le monde entier.

Nous remercions les dirigeants et les membres des clubs de MUN allemand et espagnol pour l'effort qu'ils ont mis dans ce projet.

L'aventure de MUN français continue aujourd'hui, avec une conférence à Paris en mars et une autre à Galatasaray en mai. Merci à tous ceux qui en font partie.

Özgür ÖRÜN

Etudier Dans Un Lycée Trilingue

Etant un élève d'un lycée trilingue, c'est très éprouvant de parler trois langues en même temps. Les langues qui sont enseignées dans notre école sont l'anglais, le français et le turc.

Lorsqu'on prend ces cours en une seule journée, on peut être désorienté à cause de la surcharge informationnelle dans les classes. Je pense que la surcharge éducative a des effets néfastes sur les élèves. Parfois, je suis obligé de prendre des leçons dans lesquelles différentes langues sont enseignées consécutivement. Dans ce cas cela pose un problème essentiel pour les élèves. Par exemple, les élèves ne peuvent pas se concentrer sur le contenu de la leçon, s'ils sont déjà fatigués. Par conséquent, ce problème va provoquer le manque de compréhension sur les sujets. Pour éviter ce problème, je suggère que les administrateurs ajustent le programme d'études sans mettre les cours dans lesquelles différentes langues sont enseignées successivement.

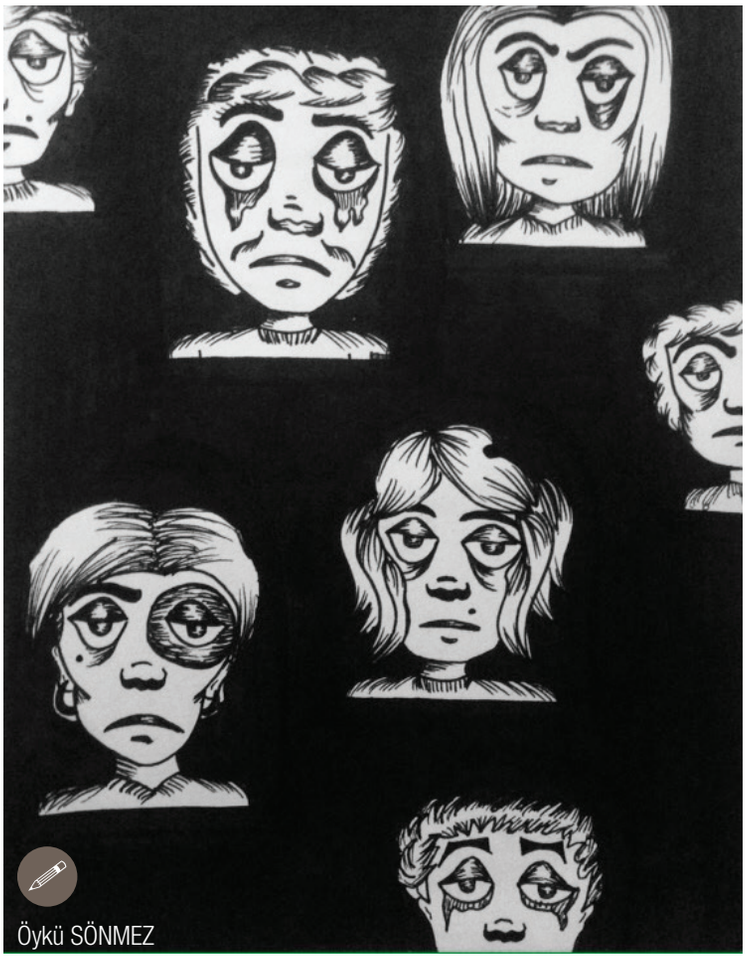
De plus, un autre problème important auquel on est confronté, c'est la différence entre les langues utilisées à la maison et à l'école. On parle en anglais dans presque toutes les leçons au lycée. Toutefois, quand on vient à la maison, on commence à parler turc avec nos parents. En ce qui me concerne, ce n'est pas un problème grave qui affecte les élèves négativement par rapport à la difficulté mentionnée ci-dessus parce qu'on a le temps de comprendre ce qu'on a appris à l'école sans mélanger toutes les informations. Donc, c'est sûr que notre esprit a besoin de temps pour appréhender la nouvelle connaissance avec précision. Somme toute, l'environnement où les élèves vivent peut provoquer quelques difficultés durant leur éducation et compliquer leur compréhension des contenus scolaires.

Fatmanur AYDIN

Bu Aralar Her Şey Çok Farklı

Öykü SÖNMEZ

Bu aralar her şey çok farklı sanki. Günler daha hızlı geçiyor, dünya daha yorgun. Acı akıyor herkesin yüzünden. Güneş şeker portakalı değil de ekşi limon sarısı sanki. Herkeste bir yorgunluk. Gençlerin omuzlarına ağırlık çökmüş, hepsi kamburlaşmış. Rekabet artmış, paylaşmak azalmış, herkes herkesin mutluluğunu kıskanır olmuş. Herkes içindeki şeytanların kuklası... Açgözlülük bürümüş gözleri. Elindekilerle yetinme deyimi yaşamıyor artık. Daha iyi olmalı, en iyisi olmalı; o olmalı, o da olmalı. Mutluluğun pencereleri perdelenmiş, nefsimiz bir sis gibi sarmış etrafımızı.

O yüzden farklı artık her dokunuş. Her öpüş yanıyor, kalıyor tenimizde. Çünkü insanlar aç. Hissetmeye, vücutlarında dolaşan o küçük adrenaline açlar. Yanakları kızarmamış uzun zamandır. Kimse gülmemek için ısırmamış dudaklarını, sonra da kahkalara boğulup yerlere yığılmamış. Uzun zamandır kimse kendisi dışındakileri düşünmemiş, gözleri başkalarını aramamış. Nerede acaba diye içi içini kemirmemiş. Herkes kendi sorunlarına o kadar odaklanmış ki, çevredeki güzelliklere kör. Kendi yolundan ayrılmayan, dümdüz giden arabalar gibi herkes. Kendi kendine geçiyor zaman. Tesadüf yok. Yolları çakışan arabalar, kaderleri birleşen insanlar yok.

Uzun zamandır yalnız herkes. Kimse kimseyi taşımıyor. Herkes kendi ıssızlığında kendi kendini taşıyor. Sorunları düşünmekten günler geçmezken, yıllar geçiyor, kayıp gidiyor ellerimizden. O yüzden farklı artık her dokunuş, her öpüş, her temas, her buruk gülümseme, her kahkaha. Hazine gibiler. Saklılar, herkes onları arıyor.

Alara GÜLER

10 Kasım

"Bu 10 Kasım da Ata'mızı saygı ve özlemle anıyoruz." tümcesini neredeyse her 10 Kasım'da duyarız. Peki Atatürk'ü sadece bir gün anmak yeterli midir? O'nu unutmayacağımızı sadece bir gün söylemek yeterli midir? Tabii ki hayır. O, her zaman kalbimizde yaşayacak ve biz onu asla tam olarak tanıyamayacağız. Bizse O'nu 10 Kasımlarda yapılan bir saatlik törenlerde tanımaya ve anmaya çalışıyoruz. Bizim hayatımız ve ülkemiz için canını hiçe saymış bu insanı böyle anmak biraz üzücü bir durum.

10 Kasım törenlerinde klasik olarak saygı duruşunun ardından İstiklal Marşı söylenir ve Atatürk'le ilgili çeşitli tiyatro oyunları sergilenir, sunumlar yapılır veya videolar izlenir. Hangi okula, hangi kuruma giderseniz gidin bu hep böyledir. Bunlar yapılmamalı demiyorum, ama bence Atatürk'ü anmak ve anlamak için bu oyunlar, sunumlar ve videoların ötesine geçmek gerekir. Atatürk'ü anlamak demek tüm dünya ile barış içinde yaşamak gerektiğini, her zaman yeniliğin ve medeniyet arayışı içerisinde olma duygusunu ve daha pek çoğunu anlamaktan geçer. Yapılan 10 Kasım törenlerinde bu duygular anlatıldığında gerçekten törenler amacına ulaşmış olur.

Eğer Ata'mız bugün yaşasaydı, bizim O'nun fikirlerini anlamamızın O'nu anlamamızdan daha önemli olduğunu söylerdi. Bizim çok okuyan, sürekli gelişen ve aydın bir toplum olarak bir bütün olmamızı isterdi. Bütün bunları yapmak bizim elimizde. Bu fikirleri yaymak için ise 10 Kasım törenleri çok iyi bir yol gibi gözüküyor. Bu törenlere toplum olarak gerektiği önlemi verirsek bunu neden başaramayalım?

Ömercan EROL

Tanımadığım Oğluma

18 yaşındaydım. Parçalanmış ailemi, artık bağımı kopardığım arkadaşlarımı, unutmak istediğim çocukluğumu arkada bırakıp kendime yeni bir sayfa açmaya karar verdiğimde 18 yaşındaydım. 18 yaşında yeni sayfa mı açılırmış diyeceksin? Bir 18 yaş hayat hakkında ne bilirdi ki geride bırakmaya cesaret etsin? Yaşadığı her şeyi silmeyi nasıl olur da göze alsın?

Kolay bir çocukluk geçirmedim ben. Kendimi acındıracak halim yok ama bu noktada acındırmışım acındırmamışım çok fark etmiyor sanırım. Şimdi kendim olamayacaksam, kendi parçama bile dürüst olamayacaksam ne zaman kendimi savunmasızca açabilirim ki? Evet, çocukluğum epey bir hareketli geçti. Görünürde herkesin hayâlini kurduğu bir hayata açtım gözlerimi. İstanbul'da bir yalı ve mutlu gözüken bir aile. Çocukluğumun ilk yılları, sevgi dolu bir annenin kucağında ilgisiz bir baba ve sert bir ağabeyin gölgesinde geçti.

Bu ilk yıllara dair hatırladıklarımın çoğu hizmetçilerin etrafımda dolaştığı ve bir dediğimi iki etmedikleri anılarla sınırlı. Annemle farklı bir bağ kurduğumu, evdeki herkesten daha çok onu sevdiğimi hatırlar gibiyim. Babam ve abimin bu ilk çocukluk anılarında göze çarpan pek bir rolü yoktu.

Mutlu ama hızlı geçmiş bu yıllardan da geriye masum anılar kalmış hafızamda, hepsi birbirinden bulanık, birbirinden belirsiz. Bir tanesi var ki, şu an bile çoktan çürümüş ruhumu bir parça olsun ısıtabiliyor, gülümsemeyi unutmuş dudaklarımı yerinden kıpırdatabiliyor. Bu anı, annemle bana ait. Doğum günleri küçük bir çocuk için ne kadar önemlidir bilirsin, hele hele benim gibi şımartılmış bir çocuk için apayrı bir şenlik demekti. Babam sevgi dolu bir kucaklama yerine, beni büyük hediyelerle şımartmayı tercih ederdi, ben de bu hediyelere çok sevinir ve aslında ilgisizliğinin başka bir formu olduğunu fark edemezdim. Şimdi geriye dönüp bakınca, babamın bir kez dahi olsun: "Doğum günün kutlu olsun!" dediğini hatırlamıyorum. Zaten çoğu zaman evde olmaz, çıktığı iş gezilerinden yollardı bu hediyeleri. Derken 5. yaş günüme hediyesiz uyandım. Sabah uyanınca heyecanla annemin yatak odasına koşup, hediyem hakkında onu soru yağmuruna tuttuğumu anımsıyorum. Bir hediyem olmadığını öğrendiğim o an, annemin örtbas çabasının aslında bir hediye olmadığı anlamına geldiğini fark ettiğim o an, ilk kalp, ilk hayal kırıklığım olarak zihnime kazınmıştır. Küçük hayalleri olan küçük bir çocuğun ilgisiz babasından yılda bir kere dahi olsa sevildiğini hissetmeyi beklemesi ve bu beklentilerin bir saniyede çöpe gitmesiydi kalbimi kıran, hayal kırıklığına uğratan. Annem kalbimin kırıldığını anlamış ki oğlunu mutlu etmek isteyen belki de kendi değer yargılarını aşılamak isteyen bir annenin içgüdüsüyle beni kolundan tuttuğu gibi kimseciklere hiçbir şey söylemeden şimdi bile hala ziyaret ettiğim o küçük ama büyülü adaya götürmek üzere arabaya bindirdi. Birkaç saatlik yolculuk bir ömür gibi gelmiş, sıkıntıdan annemin başının etini yemiştim. Annem varana kadar hiçbir soruma cevap vermemiş, "Sadece ikimizin bileceği bir yer." demekle yetinmişti.

Adaya ilk adımımı attığım anın hatırası hala o günkü kadar canlı, o günkü kadar nettir. Bilirsin, çocukluk anılarımızın çoğunu fotoğraflar halinde hatırlarız, bu da o fotoğraflardan biriydi işte, zihnimin sonsuza kadar ölümsüzleştireceği bir fotoğraf. Gün batımında gelmiştik bu ufak, rengarenk adaya. Anneme nereye geldiğimizi sorunca, söylemeyi reddettiğini, "Büyüyünce söylerim." diye kestirip attığını hatırlıyorum. Şimdi bakınca anın büyüsünü bozmak istemediğini, zihnimde bu anın rüyayla karışık bir çocukluk anısı olarak kalmasını tercih ettiğini anlıyorum. Sanıyorum ki bu hayalperestlik yönüm anneme çekmiş. Tüm gerçekliğin içindeki farklı renkleri görebiliyor oluşum. Bunu anneme çekmiş olmak olarak nitelendirmek ne kadar doğru olur bilmiyorum çünkü belki de annemdi bana öğreten bu farklı renkleri görebilmeyi. Mütevazı bir çay bahçesinde bir şeyler atıştırdıktan sonra, kararan havada sakin bir sahile doğru yol aldık. Renkler yavaş yavaş kayboluyor, yerini karanlıkta parlayan aya bırakıyordu. Annemin suratında anlam veremediğim bir ifade vardı, özgür ama bir o kadar hüzünlü. Gözlerinin dolu olduğunu ay ışığının altında seçebiliyordum ve bu hüzün kendimi ona her zaman daha yakın hissettirmişti. Babamda, abimde göremediğim bu naifliği onda görmek... Daha sıkı tuttum ellerini, sanki babamın, abimin ona veremediği mutluluğu ben verebilirmişim gibi. Bana bakıp gülümsedi, varlığıma minnettar olduğunu anlatan bir gülümsemeydi bu. İçten içe ona iyi geldiğimi biliyordum. Annemin oğluydum ben, abimse babamın.

Yarım saatlik bir yürüyüşün ardından, kumsala inmiştik. Deniz durgun, kumsal boş ve terk edilmiş gözüküyordu. Günün tüm hareketliliği yerini hüzünlü bir dinginliğe bırakmış, tüm davetkarlığıyla bizi beklemeye koyulmuştu. Annem iki şezlongu birbirine doğru yanaştırdı ve yan yana uzandık. İçimdeki çocuk "Ee şimdi ne yapacağız?" demek istemiş olsa da, bir yanım niye geldiğimizi çok iyi biliyordu. Susmayı tercih ettim, anın yüceliğine teslim olmayı. Benim sustuğumu görünce şaşkınlığını gizleyemeyen annem konuştu bu sefer:

"Hayırdır? Hediye var mı diye sormak yok mu?".

Yoktu. Hediye buydu çünkü, biliyordum. Evden, babamdan, abimden uzak olmak, sıradan hayatımızın içindeki büyüyü bulabilmekti hediye. Bunu sözcüklere dökemiyordum tabii ki ama hissedebiliyordum. Susmayı sürdürdüm.

"Ayı görüyor musun?" diye sordu bu sefer.

"Evet." diye yanıtladım, sorunun amacını pek anlayamamıştım.

“Niye bazı günler daha büyük daha parlak, bazı günler ufaktır, solgundur bilir misin?”

Sustum. Sonra annemi güldürecek bir yanıt verdim:

“Sen de bazı günler süslüsün, mutlusun, kahkahalar atıyorsun. Bazı günlerde de üzgünsün, bir şeylere ağlıyorsun. Belki o da senin gibidir. Hep aynı olmak zorunda mı?”

Beş yaş aklım nasıl oldu da annemi aya benzetebildi bilmiyorum, belki en yakından onu gözlemlediğimden, değişimi bir tek onda görebildiğimdendi bu benzetme. Annem bu ilginç benzetmeye her zamanki tatlı kahkahasıyla karşılık verdi.

“Güneşten aldığı yansıtır ay. Demek ki ben de hep aynı ışığı alamıyorum güneşten.” dedi gülerek. Kafam karışmıştı, güneş yoktu ki geceleri, ışığını yansıtsın ay?

“Güneş geceleri yok ki.” dedim bir çocuğun saflığıyla.

“Güneş biz göremesek de hep oradadır. Mesela bak, sen de benim güneşimsin. Hep yanımda mısın? Hayır. Ama var olduğunu bilmek bile aydınlatıyor.”

Annem bu cümleleri kurarken beş yaşında bir çocukla konuştuğunun ne kadar farkındaydı bilmiyorum ama söylediklerini idrak etmek epey bir zamanımı aldı, beş on yıl kadar. Anlamasam da bu cümleler aklımdan hiç çıkmadı. Bana olan sevgisini dile getirdiğini anlamış olmalıyım ki ağzımdan şu kelimeler döküldü:

“Sen de benim güneşimsin anne.”

Küçük bir çocuk olarak kurduğum bu cümlenin kulağa ne kadar dramatik geldiğini fark edememiştim, zaten dramatik olma niyetiyle de söylememiştim .Konuşmanın bu noktasında mı yoksa daha sonra mı tam hatırlayamıyorum ama annemin ağlamaya başladığı an dün gibi aklımda. Zaten şaşırıyorsundur her şeyi diyaloglarına kadar nasıl bu kadar net hatırladığıma. Dürüst olacağım, ben de şaşırıyorum. Zaten çocukluğuma dair bu kadar canlı hatırladığım bir başka anım da yok. Ama belli ki bu yer etmiş. Annem ağlamaya başladığında, içgüdüsel olarak onu mutlu etmek istemiştim, görev bellemiştim bunu kendime. Onun güneşiydim ya ben.

Yanına sokuldum ve saçlarını okşamaya başladım. Ben ne zaman ağlasam saçlarımı okşardı çünkü annem. Kucağına aldı beni, kavradı.

“Ya sen olmasan? Bir de sen olmasan?” diye ağlamayı sürdürdü. O ağlamayı sürdürdükçe, benim de ağlayasım geliyor ama onun yanında güçlü durma fikri, onu ayakta tutma fikri ağlamaktan alıkoyuyordu beni. Ağlayamazdım, ben ağlarsam onu kim güldürebilirdi? Ona sokulmayı sürdürdükçe, gözyaşlarının dindiğini de hisseder gibi oldum. Bir eliyle beni kavramayı sürdürdü, diğer eliyle gözyaşlarını sildi. Beni kucağına oturttu.

“Ağlamayacağım. Bu akşam ağlamayacağım. İkimiz mutluyuz değil mi bu akşam? Mutluyuz?”

“Evet anne, mutluyuz.” Bunu inanarak söylemiştim.

“Bir şeyler oynamak ister misin?” diye sordu çaresiz ama anaç bir edayla.

“Denize girmek istiyorum.”

Bir kez daha güldürdüm annemi. Normalde olsa izin vermez, hasta olursun bahaneleriyle beni geçiştirmeye çalışırdı ama bu söylediğimi ciddiye aldı. Annemin en sevdiğim özelliklerinden biri bu oldu o geceden sonra, bu anıyı bu kadar canlı hatırlamamın sebebi de belki. Hayatımda ilk kez biri beni ciddiye alıyor, yetişkin birine konuşur gibi konuşuyordu. Bu da bana istemsiz bir sorumluluk yüklüyor, ağlamaktan alıkoyuyordu. Annem çantamızdan mayolarımızı çıkardı ve giydirdi beni. Kendi de bir ağacın arkasında değiştirdi üstünü. Soğuk suya adımımızı attığımızda, terk edilmiş dünyanın iki fatihi gibi hissettik kendimizi, sanki dünya bizden ibaretmiş gibi. Sanki birbirimize yetebilirmişiz, mutluluk buymuş gibi. Babamın abimin yokluğunda, şehrin gürültüsünden, tüm dertlerden arındırılmış saf bir mutluluktu o akşamki. Annem kahkahalar atıyor, ben de saçma espirilerimle onu güldürüyordum. Gülen gözlerin arkasındaki hüznü görsem de biliyordum, annem o akşam mutluydu.

Annemi mutlu olarak hatırladığım son anım da buydu zaten. Bir daha asla o geceki gibi gülmedi, o gecede attığı kahkahaları atmadı. Denizden çıkarken biz, ay batıyordu. Batan ay gibi o da yolunu, güneşini kaybetti. Ve bir daha da hiç bulamadı.“

Öykü SÖNMEZ

Serçe 2010

Yaşar Kemal'in Anısına...

Henüz ardımızda bıraktığımız 2015 yılı, edebiyat camiasından önemli bir ismi de beraberinde götürdü. Biz bu yıl usta yazar Yaşar Kemal'i kaybettik. 28 Şubat 2015'te hayata gözlerini yuman Yaşar Kemal'den bize ise İnce Memed'ler, Haydar Usta'lar, güzelliği ile nam salmış Esmeler, Çukurova'nın pamuk tarlaları, o tarlalarda bacakları çizilmiş, yürekleri ezilmiş işçiler ve her biri birer karakter olan birçok kahraman kaldı. Yaşar Kemal, insanın insanla, çevreyle, toplumla ilişkisini anlatmış, çevre betimlemeleri, kendine has şairane üslubu, halk deyişlerini kullanmasındaki ustalığı ile edebiyat dünyasında kendine önemli bir yer edinmiştir. Biz de onun anısına 2010 yılında Serçe'de yayımlanan Berkin Seçme'nin Yaşar Kemal ile röportajını sizlere tekrar sunmak istedik. ***SERÇE 2016***

Berkin Seçme: Eserlerinizdeki destansı anlatımın kaynağı nedir? Nelerden etkilendiniz? 'Yaşar Kemal roman Dili' kavramı nasıl oluştu?

Yaşar Kemal: Çocukken gece sabaha kadar hayal kurardım. Kurduğum hayallerin içinde adeta kaybolurdum. Çok masal dinlerdim. Ben de, yaşlı kadınlardan öğrendiğim masalları köyün çocuklarına bire bin katarak anlatırdım. Benim yazdığım insanların hiçbirisi olağanüstü kişiler değildir. Doğal insanlardır. Benim anlatımım, duygularım onları olağanüstü yaptı belki de. Benim dünyam düş dolu bir dünya. Mesela Dostoyevski'yi, umutsuz ve karanlık bulurlar. İnsan umutsuzluğa düşer mi? Düşer tabi ki. Ama insanlığın mayası aydınlık ve umuttur. İnsanlığın mayasında güzel, pırıl pırıl, umutlu, gelecek türküleri söyleyen düş dünyaları kurmak var. Dostoyevski bütün karanlıkları ve umutsuzlukları önümüze yığar ki aydınlığı daha rahat görebilelim diye. Dostoyevski insanlığın en aydınlık yanlarından biridir. Köyde her gece yaşlı köylüler sohbete otururlardı. Ben de onlara gider katılır, susarak, bazı günler sabahlara kadar dinlerdim. Çoğunlukla Türkmenlerin eski günlerini. Ozanlar beni çok etkiledi. Ben de onlar gibi bir ozan olmak istedim ve çalıştım. Dilin büyüsüne, sonsuz gücüne öyle inandırmıştım ki kendimi, şimdi bile bütün insanlığı dilin kurtaracağına inanıyorum. Dil büyülü bir araçtır. Sonsuz gücü olan bir evrendir.

B.S.: Hangi yazarlardan etkilenirsiniz, okuduğunuz romanlar sizi nasıl yönlendirir?

Y.K.: İlk okuduğum roman Alphonse Daudet'in "Le petit Chose" idi. Sonra Kerem ile Aslı'yı okudum. Beni etkileyen ilk kitap Don Kişot oldu. Okuduğumda on yedi yaşındaydım. Yeni bir dünya buldum o romanda. Günlerce etkisinde kaldım. Cervantes gizli dünyamın kapılarını açmıştı. Ben Karacaoğlan ve Dadaloğlu'nun bölgesindendim. On yedi yaşımdan beri batı edebiyatını takip ediyorum. Balzac, Tolstoy, Çehov, Stendhal ve Dostoyevski'yi çevirilerinden okuyor, onları da destanlar ve Karacaoğlan gibi özümsüyordum. Orhan Veli'ye hayrandım. Onun da bütün şiirlerini ezberlemiştim. Sait Faik'in anlatış biçiminden çok etkilenmiştim. Rimbaud büyülü bir dünyaydı. Amacım yeni bir anlatım biçimi ve dili bulmaktı.

B.S.: Yazmaya nasıl karar verdiniz, sizce amaçlarınıza ulaştınız mı 'yeni bir dil bulmak gibi..'?

Y.K.: Küçükken köyün eğlencelerinde türküler söylenirdi. Bu türküler beni çok etkilemişti, bu türkülere benzer türküler uydurmuştum. Köyün kayalık dağına çıkar, çiçekler üstüne, dağ üstüne kendi kendime türküler söylerdim. On altı yaşımda folklor derlemelerine başladım. İlk kitabım "Ağıtlar" bir derleme kitabıdır. Tekerlemeler, masallar, destanlar da derledim. Karacaoğlan'ın, Dadaloğlu'nun, öteki halk şairlerinin derlenmemiş şiirlerini arayıp buldum. Ağıtlar, kadınların ölüler üstüne söyledikleri şiirleridir, türkülerdir. Türkmen'de her kadın ölüsü üstüne ağıt söyler. Bu bir gelenektir.

B.S.: Yazmaya başladığınızda nasıl bir birikiminiz vardı sizce?

Y.K.: Adana'da büyük bir kitaplıkta çalışmaya başlamıştım. Geceleri de burada kalıyor, durmadan okuyordum. Homeros, Yunan klasikleri benim düş dünyamdı. 1951'de "Hüyükteki Nar Ağacı" adlı kısa romanımı yazdım. Destancılar geleneğinden geliyorum ben. Homeros'a ve Stendhal'a hayranım. Stendhal da eski destancılar soyundandır. Kızıl ile Kara, Parma Manastırı her zaman benim başucu kitaplarım oldular. Gençliğimde bir esere başlamadan önce hep Stendhal'ı okurdum. O zamanlar okuduklarım arasında Duma, Victor Hugo, Gorki, Gogol da vardı. Beni çok etkileyen kitaplardan biri de Gogol'ün Ölü Canlar'ıydı. Onu hep İlyada'ya benzetiyordum. Çehov tutkunuydum. Ben doğayla, iansanla zenginleştim adeta. Doğanın ayrımına vardım. Her böceğin, ağaçtaki her yaprağın, bir daldaki her çiçeğin, her kelebeğin bir

kişiliği vardı. Bir romancı, Faulkner'i, Kafka'yı, klasikleri, Batı ve Doğu ustalarını özümsemeden nasıl roman yazabilir, bunu hiçbir zaman anlayamadım.

B.S.: Roman karakterlerinizin gizemli bir yönü var, her romanınızda ayrı bir diliniz, anlatım biçiminiz var sanki. Bunu açıklayabilir misiniz?

Y.K.: Bu bir gelenektir aslında. Dostoyevski ve Gogol'u dikkatli okursak bunu görebiliriz. Bu yazarların kökeni de masallara, eski destanlara dayanır. Tolstoy'un, Gogol'un edebiyatta en büyük hayranlıkları Homeros'tur. Ortadirek, Yer Demir Gök Bakır, Ölmez Otu üçlüsünde bu anlatımı ben de kullandım. Ben yaşadığım sürece mitlerin yaratılmasına tanık oldum. Mit yaratılması anlatılırken eski ozanlardan, yaratılmış mitlerden faydalandım. Bana göre yaşadığımız dünya büyülü bir dünyadır. Karamsarlıklarımızdan, korkularımızdan bizi kurtaran yarattığımız mitler değil midir? Bizde büyük bir ozan vardır. 13. Yüzyılda yaşamış Yunus Emre'dir. Diyor ki bir şiirinde : ' Bir ben vardır bende benden içeri'. Gerçekler vardır gerçeklerden içeri. Çocukluğumdan beri süren aydınlık dünyada sözün büyüsünden daha güçlü büyü tanımadım. Bu büyü beni köy köy dolaşıp destanlar yazmaya kadar götürdü. Roman dilim bilinçle ama kendiliğinden oluştu. Dede Korkut'tan, Sait Faik'ten geliyor bu dil. Roman yeni bir dille yazılır. Romancı her gün, her romanda dilini yeniden yaratmak zorundadır. İmgelerimizi de dilimizi de zenginleştirir. Doğa üzerine, deniz üzerine, yaşam üzerine imgeler kurarak, düşüncem zenginleşmeseydi roman dilini bulamazdım.

B.S.: Okuyucularınıza ulaştırdığınız bir iletiniz olduğunu düşünüyor musunuz?

Y.K.: Ben kendim için yazmıyorum, bunu da hiç düşünmedim. Ben eski destancıların soyundan gelen bir kişiyim, kendim için yazmak gibi bir düşüncem olamaz. Gençliğimde köylerde destanlar anlattım. Çok büyük bir mutluluğa erdim. Şimdi yazıyorum, okuyucuyu görmüyorum ki. İnsanlarla düş dünyamı buluşturmalıyım. Bir yazar, insan gerçeğine varabilmişse, insanlar onda kendilerini bulabiliyorlarsa, bu anlatıcı bir ustaysa, ne olursa olsun onun elinden kurtuluş yoktur. Benim koşullara, çevreye önem vermemin sebebi, insan gerçeğine onun koşulları içinde varabilirim düşüncesinden ve bilincinden ileri geliyor."

şiir

Efe ORAL

poetry

Eylül Naz BAKLACI

Breakfast with Grandfather

When I walked in the dusty room of the house,
I remember, he would smile as he hid something,
The hidden happiness he couldn't confess,
But I could understand everything
From his eyes, shining as skies,
Even if he looked tough as rocks.

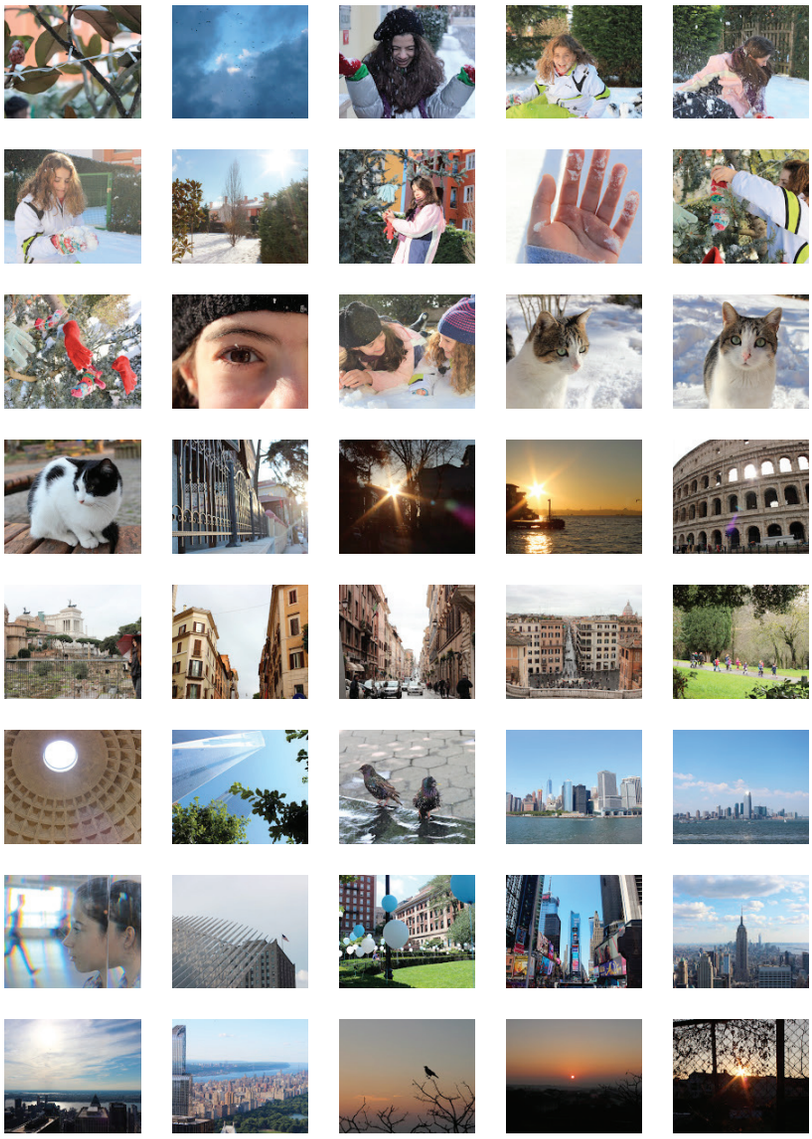
In the room full of sofas,
We were on the remaining corner.
I was eight and he was probably seventy,
But he looked smaller when he was with me.
When the table began to be filled with plates,
He would look at it as he was a little boy
Who was planning to make a mess.

With the noise of passing plates
And the smell that rose as a mist;
He would eat with the same happiness he couldn't confess,
But the old, wooden table witnessed everything.

Grandpa used to put six cubes of sugar in his cup of tea
And tell his memories;
The years he passed as a soldier
And his youthful worries.
Then, I would look at the photos,
Behind him, on the cupboard;
He was standing still and he looked bold,
He had always been tough, I would think.

But when he looked at me,
I could see he was loving me
In the most affectionate way he could do
And the simplest way he could express.

Thinking about those moments, I realize;
There has always been a tie between us.
Even in those morning times
Or even he's now in the skies.

Melis May SARFATİ

First Place, English Magazine Club Poetry Writing Contest, fall 2015

Kaan Yakup ÖZKÖK

Olmasaydı Olmaz mıydı?

Omuzlarda uzun sarı saçlar
Kokusu hala burnumda...
Unutamıyorum,
İstiyor muyum?
Eller ellerimde
Gözler gözlerimde
Değer gözlerinde
Aşk nefesinde
Bir hafta mı bir yıl mı?
Zaman değil önemli
Üstünden dört beş ay geçse de
Çekilen acı tarifsiz
Güneş gitti yağmur geldi
Dondurma gitti çay geldi
Deniz gitti soba geldi
O bir gitti
Gelmedi, gelmesin
Başkasını da üzmesin.

Son Olsun

Güzel gözleri, tatlı bakışı yok mu?
Seviyorum gördükçe
Geçirdiğimiz zaman arttıkça
Kesiliyor nefesim tutamıyorum kendimi
Açılacağım, açılacağım, ne zaman?
Biliyo rmuyum ne istediğimi,
Hayır!
Onun küçük ayakları bana yakın olsun
Kalbim kalbine, dudaklarım dudaklarına,
Gözlerim gözlerine, gözyaşım gözyaşına
Çünkü ağlamak istiyorum bakışlarıyla...
Kıskanmıyorum, arzum eli elimden ayrılmasın
Çok seviyorum ama bırakmak zorundayım
Elde değil ki hisler sıkıp kapat
Gözler perde değil ki ört güneş ışığı bakışlar girmesin
Düşüncesi durur mu ağlayınca?
Bilmiyorum, önemli değil ki
İlk değildi son da olmayacak.

İren COŞKUN

Je Vis Sans Danger ?

Quand tous les lumières sont éteintes et la lune se montre
Ou au milieu de la journée, devant tout le monde
Dites-moi si je suis en sécurité
Dites-moi si je vis sans danger

S'ils m'attaquant quand je porte ma jupe de l'école
İls vont me critiquer « pourquoi tu as porté ça »
Dites-moi si je suis en sécurité
Je vis sans danger

Je suis femme, je ne peux pas rire, si je suis seule je ne peux pas sortir
Je suis femme, ils me vendent, si mon mari m'a violée il n'est pas coupable

Dites-moi si je vis sans danger
Dites-moi Serais-je une victime
Comme les autres qui n'étaient pas libres
Les femmes ne doivent pas souffrir

Je ne suis pas isolée dans mon pays
Je ne peux pas éviter violeur ou rapé
Dites-moi si je suis en sécurité
Dites-moi si je vis sans danger

Je suis femme, je ne peux pas aimer, je ne peux pas essayer ou rêver
Je suis femme, je ne peux pas étudier, j'ai honte si je les refuse

Serra OKUMUŞ

That Kind of Girl

He liked her with matched underwear so she wore yellow panties and a pink bra
He liked when she smiled softly so she roared with laughter
He liked when she was sober so she drank vodka
He liked her without makeup so she wore black eyeliner

He liked her when they could talk so she never listened
He liked when she had an elegant figure so she ate like an elephant
He liked when she seemed smart so she stopped reading Nietzsche
He liked when she was a proper girl so she kissed all the boys around the block

He liked her with long hair so she cut it short

Third Place, English Magazine Club Poetry Writing Contest, fall 2015

Serra OKUMUŞ

Lettre d'amour

Quelqu'un m'a dit que le français est la meilleure langue pour écrire une
lettre d'amour,
Ni toi ni moi parlons ne beaucoup français,
Nous ne sommes pas amoureux,
Et, je déteste les clichés,
mais, je m'en fous,
Je vais écrire une lettre d'amour pour toi.
Mon chéri,
Je t'aimais, mais, pas plus.
Je te déteste.
Affectueusement,
Serra

Selvi YURTSEVER

Reality

Put me in a dark cell,
Surround me with your chains.
Whip my body till not one drop of blood
Flows in my veins.
Blind me with your spit,
Leave me to starvation.
Do you think you can daunt me
with all these?
Do you think I won't let my thoughts flow
in my brain anymore?
Or stop inspiring other people
to follow their aims?
You're wrong my friend,
You're wrong.
Getting out of your dark cell,
Breaking your chains,
Curing my wounds,
Filling up my stomach,
Is the only beginning.
If I can't achieve the beginning
And if you execute me,
It won't prevent my aims from
coming together,
And crying for freedom.

Serçe, December 1996

Astrid '03

Confused

Yesterday
I shall bury in my past
Tomorrow
I shall stuff into my future
Today
I shall be concerned about the other two
and fail to notice today's existence
A middle,
a doubtful anticipation
waiting to be turned into action
of some sort...
Rush for today,
fall tomorrow,
remember yesterday
when we were kids
and went out to play.

Serçe, April 2003

İlke TAKIMOĞLU

Listen

Listen!
As the rain drops
As the wind blows
As the trees swing
Life is passing

Listen!
As the atom is found
As the bomb is made
As the place is bombed
Life is changing

Listen!
As she'll give birth
As he'll grow up
As you'll find out, even
As you leave for death
Life goes on

Serçe, January 1987

